

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1981-1982

22 JUNI 1982

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer L. Dhoore c.s. —

houdende wijziging van de bij koninklijk besluit
van 15 september 1919 gecoördineerde wetten op de
mijnen, groeven en graverijen, zoals onder meer
gewijzigd bij de wet van 24 januari 1958 betreffende
de concessiemogelijkheid der Kempische kolenreserves

VERSLAG

namens de Commissie voor economisch, tewerkstellings-
en energiebeleid uitgebracht door de heer J. Ansoms

DAMES EN HEREN,

Uw commissie heeft drie vergaderingen gewijd aan de
bespreking van onderhavig voorstel van decreet.

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer O. Van Ooteghem.

Vaste leden: de heren J. Ansoms, E. Bockstal, E. Cooreman,
L. Dhoore, J. Dupré, R. Windels;
de heren L. Bril, A. Denys, G. Sprockeels, M. Van Daele;
de heren N. De Batselier, V. Vanderheydec, F. Willockx ;
de heren W. Desaeyere, O. Van Ooteghem.

Plaatsvervangers:

de heren G. Beerden, A. d' Alcantara, M. Olivier ;
de heren E. Beysen, Joseph Daems ;
de heer G. Bossuyt, mevrouw L. Detiège;
de heer O. Meyntjens.

Zie

101 (1981-1982)

- Nr. 1: Voorstel van decreet
- Nr. 2 : Amendementen

Toelichting van de indiener

De indiener beoogt met zijn voorstel van decreet de Vlaamse Executieve de juridische mogelijkheid te bieden de ondergrond in Vlaanderen maximaal uit te baten.

Hij vestigt de aandacht van de commissie op bepaalde nijpende problemen die zich in verband met de uitbating van de Limburgse kolenmijnen stellen. Samen met de ongunstige geologische omstandigheden maakt het keurslijf van de bij koninklijk besluit van 15 september 1919 gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen het de Limburgse steenkolenmijnen moeilijk om een behoorlijk rendement te behalen. Desondanks neemt men de laatste twee jaren een gunstige trend waar en rekent men voor het jaar 1982 op een rendementsstijging van 4 procent.

Deze gunstige trend concretiseert zich in een verminderde staatstoelage voor 1982. Deze bedroeg immers in 1980 nog 11 miljard frank. Dit bedrag vermeerderd met de inflatie zou voor 1982 12,5 miljard opleveren, in werkelijkheid zal de toelage voor 1982 slechts 8 miljard bedragen.

Een eerste doelstelling van het voorstel van decreet is een verdere verbetering in het rendement van de Limburgse koolmijnen. Dit is sterk afhankelijk van het aanboren van een rijker kolenveld dat blijkens recente onderzoeken zou aanwezig zijn ten noorden en noord-oosten van de huidige in uitbating zijnde concessies. Deze lagen zouden vlamkolen opleveren die ideaal zijn voor elektriciteitscentrales. (zie bijgevoegde kaart (1)).

Ten einde de NV K.S. de mogelijkheid te bieden zo spoedig mogelijk buiten het huidige geconcedeerd terrein te treden, is een wijziging van de huidige mijnwetgeving dringend vereist.

Bovendien stellen zich enkele acute problemen ten aanzien van de mijn van Beringen en Eisden. De mijn van Beringen wordt op dit ogenblik volledig geblokkeerd door de huidige concessie. Ook de mijn van Eisden zit in haar uitbating vlak bij rijke kolenlagen, die te schatten zijn op 12 à 15 miljoen ton. (zie bijgevoegde kaart (2)).

Een tweede doelstelling van het voorstel van decreet van de heer L. Dhoore is het wettelijk mogelijk maken dat de K.S. verkenningsboringen uitvoert buiten de huidige concessies.

Recente boringen verricht door de Nationale Geologische Dienst hebben immers aangetoond dat zich grote voorraden kolen bevinden o.m. in de streek van Opoeteren. Men wil nog een aantal boringen doen waarbij men gebruik maakt van de resultaten van seismologisch onderzoek. Ook hiervoor stuit men op te strakke bepalingen in de bestaande mijnwetgeving.

Ten slotte kunnen er eventueel, door de voorgestelde wijzigingen aan de mijnwet, concessies gegeven worden aan andere gegadigden dan de K.S.

Wat de procedure betreft, is het voor de indiener duidelijk dat de wijziging van de nationale wet dient te gebeuren bij decreet. Hij verwijst in dit verband naar artikel 6, § 1 VI, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Tot de bevoegdheid van het Vlaams Gewest behoren : «De exploitatievoorwaarden voor de natuurlijke rijkdommen en de concessies die hierop betrekking hebben».

Wat de eigenlijke tekst van het voorstel van decreet betreft, wenst de indiener 3 artikelen van de huidige **mijnwetgeving**, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 15 september 1919 te wijzigen.

1. In artikel 18 wordt de mogelijkheid tot **verkenning**s-boringen opgenomen.
2. In de artikelen 38 en 38bis wordt de mogelijkheid voor de NV K.S. tot uitbreiding van de bestaande concessies opgenomen.

Algemene bespreking

De Gemeenschapsminister voor economie en werkgelegenheid staat volkomen achter het decreetgevend initiatief van de indiener dat wil verhelpen aan een toestand die inderdaad zeer acuut is.

De Gemeenschapsminister vat de problemen die zich voor een verdere normale exploratie en exploitatie van de Limburgse steenkoolvelden stellen op zijn beurt als volgt samen.

1. De NV Kempense Steenkoolmijnen wenst verkenningen uit te voeren buiten zijn concessiegrenzen met name in de Kempense Staatsconcessie.
2. Privé-aanvragen **voor** concessies kunnen thans niet **ingewilligd** worden.
3. De zetel **Beringen** zit aan zijn noordkant aan de grens van de Kempense Staatsconcessie en zou dringend moeten kunnen uitbreiden.

Wat de legistieke vertaling van deze problemen in **wet**-teksten betreft, wijst de Gemeenschapsminister erop dat het correcter zou zijn aan de bestaande tekst van de gecoördineerde mijnwetgeving niet te raken, doch er een nieuwe titel (hier Titel XIII) aan toe te voegen, die enerzijds bepaalde artikelen van de bestaande wet voor het Vlaamse Gewest opheft en anderzijds een nieuwe regeling bevat voor bepaalde punten ten einde aan de bovengemelde problemen tegemoet te komen.

De Gemeenschapsminister zal in die zin amendementen indienen. (Zie stuk 101 (1981-1982) — Nr. 2.)

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Geen opmerkingen.

Artikel 2

Op dit artikel dient de Vlaamse Executieve een amendement in. (Zie stuk 101 (1981-1982) — Nr. 2)

Dit amendement brengt een nieuwe tekst voor de artikelen 2, 3 en 4 van het voorstel van decreet van de heer L. Dhoore. Het voegt een nieuwe titel XIII toe aan de bij koninklijk besluit van 15 september 1919 gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen die luidt: «Bepalingen die enkel van toepassing zijn op het Vlaamse Gewest»). Deze titel bevat vijf artikelen nl. van artikel 137 tot 141.

- Artikel 137 heft voor het Vlaamse Gewest de artikelen 18, 37, 38 en 38bis van de gecoördineerde wetten op. Zij blijven uiteraard van toepassing voor het Waalse en het Brusselse Gewest.
- Artikel 138 vervangt voor het Vlaamse Gewest het artikel 18 van de gecoördineerde wetten. In tegenstelling tot artikel 18 maakt dit artikel het wel mogelijk verkenningen toe te staan op een reeds geconcedeerd terrein, mits voorafgaande schriftelijke toestemming van de concessiehouder. Dit artikel komt tegemoet aan het eerste probleem nl. de K.S. de mogelijkheid bieden buiten haar concessiegrenzen verkenningsboringen te doen.
- Artikel 139 herschrijft de tekst van artikel 37 van de gecoördineerde wetten nl. de **concessie-aanvraag**-procedure in een versie waarbij het Vlaamse Gewest gesubstitueerd wordt aan de nationale Staat en voegt hieraan toe de alinea's 2 en 3 van artikel 38 van de gecoördineerde wetten.
De eerste alinea van 38 dat een staatsmonopolie instelde voor bepaalde te concederen terreinen, wordt voor het Vlaamse Gewest niet weerhouden. Dit heeft voor gevolg dat ook privé-aanvragen voor een concessie van een niet-geconcedeerd terrein kunnen ingewilligd worden.
- Artikel 140 herschrijft de tekst van de artikelen 38, 4de en 5de lid en van artikel 38bis, 1ste, 3de, 5de, 6de, 7de en 8ste lid.

Belangrijk is dat het Vlaamse Gewest zijn concessies kan overdragen of verpachten wat in casu de mogelijkheid biedt tegemoet te komen aan de dringende uitbreiding van het concessiegebied van de K.S. binnen de Kempense Staatsconcessie.

- Artikel 141 wordt toegevoegd om de Vlaamse Executieve te machtigen de teksten van de gecoördineerde wetten met de nieuwe Titel XIII desgevallend in overeenstemming te brengen mochten zich tegenstrijdigheden voordoen.

Tot daar de amendementen van de Vlaamse Executieve.

De indiener van het voorstel is van oordeel dat de amendementen van de Vlaamse Executieve inhoudelijk volkomen tegemoet komen aan zijn tekst. Indien de Vlaamse Executieve van oordeel is dat het legistiek correcter is, door toevoeging van een nieuwe titel de economie van de bestaande gecoördineerde wetten te respecteren dan wil hij zich bij deze visie aansluiten. Het was zijn bedoeling de uitvoeringsmodaliteiten van zijn voorstel van decreet aan de Vlaamse Executieve over te laten.

Op artikel 2 wordt eveneens een amendement ingediend door de heer W. Claes C.S. ertoe strekkende in artikel 38bis van de gecoördineerde wetten het eerste lid te wijzigen (Stuk 101 (1981-1982) — Nr. 2). Aldus zou de Staat van de hem geconcedeerde steenkolenmijnen alleen deze die in bepaalde gebieden gelegen zijn; kunnen overdragen of verpachten. Bovendien zouden staatsconcessies alleen door de N.V. Kempense Steenkolenmijnen kunnen worden ontgonnen.

Dit amendement heeft in de grond dezelfde doelstelling als het oorspronkelijk voorstel maar beperkt het op twee punten :

- enerzijds kan slechts een beperkter gebied van de **Kempense Staatsconcessie** door het Vlaamse Gewest worden verpacht of overgedragen ;
- anderzijds kunnen alleen de NV K.S. deze ontginnen.

Deze tweede beperking is de uitdrukking van een bepaalde ideologie, aldus de verdedigers van het amendement, die hier niet nader moet worden toegelicht.

De commissie is van oordeel dat dit amendement in feite een amendement is op artikel 4 van het voorstel van decreet van de heer L. Dhoore C.S.

De indiener van het amendement beaamt dit. Door het wegvallen van de artikelen 2 en 3 in de door hem voorgestelde versie heeft hij zijn amendement dat inhoudelijk op het artikel 4 van het voorstel slaat, vernummerd naar artikel 2.

De Voorzitter legt het amendement van de Vlaamse **Ex**cutieve op artikel 2 ter stemming.

Aangezien dit amendement vijf verschillende punten (vijf artikelen) bevat wordt per punt een gesplitste stemming gehouden.

Artikel 137. Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 138. Dit artikel wordt aangenomen met 9 stemmen bij 1 onthouding.

Artikel 139. Dit artikel wordt aangenomen met 9 stemmen bij 1 onthouding.

Artikel 140. De Gemeenschapsminister wijst de commissie erop dat de tweede zin uit dit artikel «De overdracht kan slechts gebeuren bij wijze van inbreng en tegen vergoeding door afgifte van aandelen, die het maatschappelijk kapitaal van de betrokken vennootschap vertegenwoordigen in zijn toepassing in het verleden aanleiding gaf tot moeilijkheden. De overdracht moet met andere middelen geregeld worden. Hij zou dit derhalve willen schrappen uit de tekst van artikel 140.

De commissie maakt dit subamendement tot het hare en keurt het goed met 9 stemmen tegen 1.

Het artikel 140 wordt aldus gesubamendeerd eveneens met 9 stemmen tegen 1 goedgekeurd.

Artikel 141. De Gemeenschapsminister wijst erop dat dit artikel bij wijze van voorzorgsmaatregel in de tekst wordt opgenomen, aangezien de gecoördineerde wetten op de mijnen, groeven en graverijen voortaan een gemengd karakter zullen hebben nl. voor het grootste deel nationale wetgeving, en voor een deel gewestelijke wetgeving.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Het gehele amendement van de Vlaamse **Ex**cutieve wordt aangenomen met 9 stemmen bij 1 onthouding.

Artikel 3

Ingevolge de aanneming van het amendement van de Vlaamse **Ex**cutieve op artikel 2 vervalt dit artikel.

Artikel 4

Ingevolge de aanneming van het amendement van de Vlaamse Executieve op artikel 2 vervalt dit artikel.

Thans blijft nog te bespreken het amendement van de heer W. Claes C.S. op artikel 2 van het voorstel van decreet dat, zoals hoger vermeld inhoudelijk onder artikel 4 thuishoort. (zie ook bespreking artikel 2)

Ingevolge de aanneming van het amendement van de Vlaamse Executieve wordt het amendement Claes inhoudelijk een amendement op artikel 140 van het door de commissie aangenomen artikel 2.

De Gemeenschapsminister vraagt de commissie **die amendement** niet te aanvaarden. Hij acht deze restrictieve tekst niet opportuun. Bovendien wenst hij hier geen ideologische discussie aan te koppelen.

Enkele leden vrezen dat deze beperkte tekst snel een nieuwe blokkering in de werking van bepaalde steenkoolmijnen voor gevolg zou hebben, wat dan weer een nieuw decreet noodzakelijk zou maken.

Een ander lid daarentegen meent dat de huidige tekst van artikel 4 van het voorstel van decreet van de heer **Dhoore** een zeker gevaar inhoudt. Daarom steunt hij het tweede lid van het amendement van de heer W. Claes.

Immers, indien concessies door privaatrechterlijke personen worden ontgonnen dan vreest hij dat men de weg zou kunnen opgaan waarbij de winsten worden geprivatiseerd en de verliezen gecollectiviseerd, of nog dat men tot een scheiding komt van rendabele mijnen die door de **privé**-sector worden ontgonnen, en niet-rendabele mijnen die door de publieke sector worden ontgonnen.

Terloops herinnert hij eraan dat men tijdens het **energie**-debat dat onlangs in de Vlaamse Raad werd gehouden blijkbaar bereid was zeer ver te gaan in het onderbrengen van bepaalde taken in het kader van NV K.S. (stadsverwarming, elektriciteitscentrales).

De Gemeenschapsminister beklemtoont dat ook hij de NV K.S. maximale kansen wil geven. Daartoe heeft hij echter niet deze vermelding in het decreet nodig. Dit kan bij besluit van de Executieve voor zover dit nodig is.

Een lid wijst erop dat indien ook buiten de huidige **Staats**-concessie, bijvoorbeeld in de Antwerpse Kempen (cf. positieve seismische gegevens), rijke steenkoollagen aanwezig zijn, de K.S. deze moeilijk zouden kunnen ontginnen. Men moet dus de mogelijkheid openlaten voor andere instanties dan de K.S. om deze lagen te ontginnen na overdracht of verpachting door het Vlaamse Gewest.

Overigens doet de Gemeenschapsminister opmerken dat de redactie van artikel 140 niet uitsluit dat de K.S. de concessies ontginnen. Het eerste lid van het amendement van de heer W. Claes zou dit artikel alleen maar beperken.

De Gemeenschapsminister betoogt dat het zijn bedoeling is in de te nemen uitvoeringsbesluiten als eerste **beleidsmaatregel** de inhoud van het eerste lid van het amendement van de heer W. Claes grotendeels op te nemen.

Trouwens er werd reeds een voorstel in die zin ter goedkeuring voorgelegd aan de Vlaamse Executieve.

Aangezien de Gemeenschapsminister zich enerzijds bereid verklaart het amendement van de heer W. Claes tegemoet te komen, maar anderzijds de tekst van dit amendement toch te restrictief beschouwt, verzoekt hij de commissie nogmaals het te verwerpen.

Een lid is van oordeel dat het tweede lid van het amendement Claes toch dient opgenomen te worden in de tekst van het voorstel van decreet. Hij neemt derhalve het tweede lid van het amendement van de heer W. Claes over maar in gewijzigde vorm. Het amendement luidt : «De concessies wat betreft steenkool op het grondgebied van de provincie Limburg kunnen enkel door de NV K.S. worden ontgonnen». (Stuk 101 (1981-1982) — Nr. 2 — Amendement W. Desaeyere)

Ter stemming gelegd worden het amendement van de heer W. Desaeyere en het amendement van de heer W. Claes verworpen met 7 stemmen tegen 3.

Eindstemming

Het gehele voorstel van decreet, zoals geamendeerd door de Vlaamse Executieve, wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1.

Het verslag wordt door de aanwezige leden unaniem goedgekeurd.

De Verslaggever,

J. ANSOMS

De Voorzitter,

0. VAN OOTEGHEM

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 107 **quater** van de Grondwet.

Artikel 2

De wetten op de mijnen, groeven en graverijen, gecoördineerd door het koninklijk besluit van 15 september 1919, gewijzigd door de wetten van 3 1 december 1925, 15 september 1928, 3 maart 1929, 19 juli 1935, 5 mei 1936, 23 december 1946, 19 augustus 1948, 29 mei 1949, 2 februari 1951, 25 juli 1952, 12 mei 1955, 20 juli 1955, 5 januari 1957, 15 juli 1957, 24 januari 1958, 16 juli 1960, 16 november 1961, 10 oktober 1967, het koninklijk besluit nr. 40 van 24 oktober 1967 en de wetten van 16 maart 1971 en 2 juli 1973 worden aangevuld met een nieuwe Titel XIII «Bepalingen die enkel van toepassing zijn op het Vlaamse Gewest», waarvan de nieuwe artikelen 137 tot 141 luiden als volgt :

Artikel 137

De artikelen 18, 37, 38 en **38-bis** houden op van toepassing te zijn op het Vlaamse Gewest.

Artikel 138

De eigenaar mag zonder voorafgaande formaliteit opsporingen doen op de bij artikel 17 voorbehouden plaatsen, evenals op de overige gedeelten van zijn eigendom ; maar hij moet een vergunning tot ontginning verkregen hebben vooraleer er een ontginningszetel aan te brengen.

Boringen en andere verkenningsactiviteiten kunnen op of in een geconcedeerd terrein slechts uitgevoerd worden na voorafgaande schriftelijke toestemming van de concessiehouder. De resultaten van deze verkenningsactiviteiten dienen integraal aan de concessiehouder te worden medegedeeld. De uitvoerder van bedoelde activiteiten kan hieruit allerlei recht putten.

Artikel 139

Het Vlaamse Gewest, wanneer het aanvrager is van een vergunning, is niet verplicht te bewijzen dat een ontginbaar kolenveld aanwezig is, noch dat het over de nodige middelen beschikt om de werken te ondernemen en te leiden, of om de rechten en vergoedingen te betalen die door de **vergunnings**-akte worden opgelegd.

De aanvragen van het Vlaamse Gewest worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen in voorkomend geval verschuldigd aan de ontdekkers en aan de eigenaars van de bovengrond.

De Raad van State neemt daarvan kennis overeenkomstig Artikel 1 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de Afdeling Administratie van de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 5 september 1952, doch alleen wat betreft het toezicht over de formaliteiten en, de bepaling der privé-belangen die behoren te worden aangezuiverd door de akte waarbij vergunning tot exploitatie wordt verleend aan het Vlaamse Gewest.

Bij uitzondering op artikel 25 eeensdeels brengt de mijn-ingenieur evenwel geen verslag uit en beveelt de bestendige deputatie, onmiddellijk nadat de aanvraag van het Vlaamse Gewest overgeschreven is, dat deze wordt aangeplakt en bekend gemaakt; en bij uitzondering op artikel 30 anderdeels, blijven het verslag van de mijningenieur en het advies van de bestendige deputatie achterwege.

Het vast recht is aan de eigenaar van de bovengrond pas verschuldigd vanaf het tijdstip waarop het Vlaamse Gewest tot de ontginning van de concessie overgaat of deze verpacht.

Artikel 140

Het Vlaamse Gewest kan geheel of ten dele afstand doen van zijn concessies of deze verpachten.

De duur van de verpachting mag niet meer dan vijftig jaar bedragen.

De **overdrachts-** en verpachtingsovereenkomsten worden bij een besluit van de Vlaamse Executieve goedgekeurd.

Bij overdracht of verpachting wordt een dwingende bepaling opgelegd voor de termijn binnen **dewelke** de ontginning moet beginnen ; bij niet-naleving kan de procedure van artikel 7 1 -bis worden ingeroepen.

De Vlaamse Executieve heeft het recht alle nodige schikkingen te treffen om er over te waken dat de geconcedeerde reserves volledig worden ontgonnen in voorwaarden die met het algemeen belang stroken.

Bij verpachting door het Vlaams Gewest vallen de aan de ontdekkers verschuldigde vergoedingen ten laste van het Vlaams Gewest als concessiehouder en de aan de eigenaars verschuldigde vergoedingen ten laste van elk van de pachters.

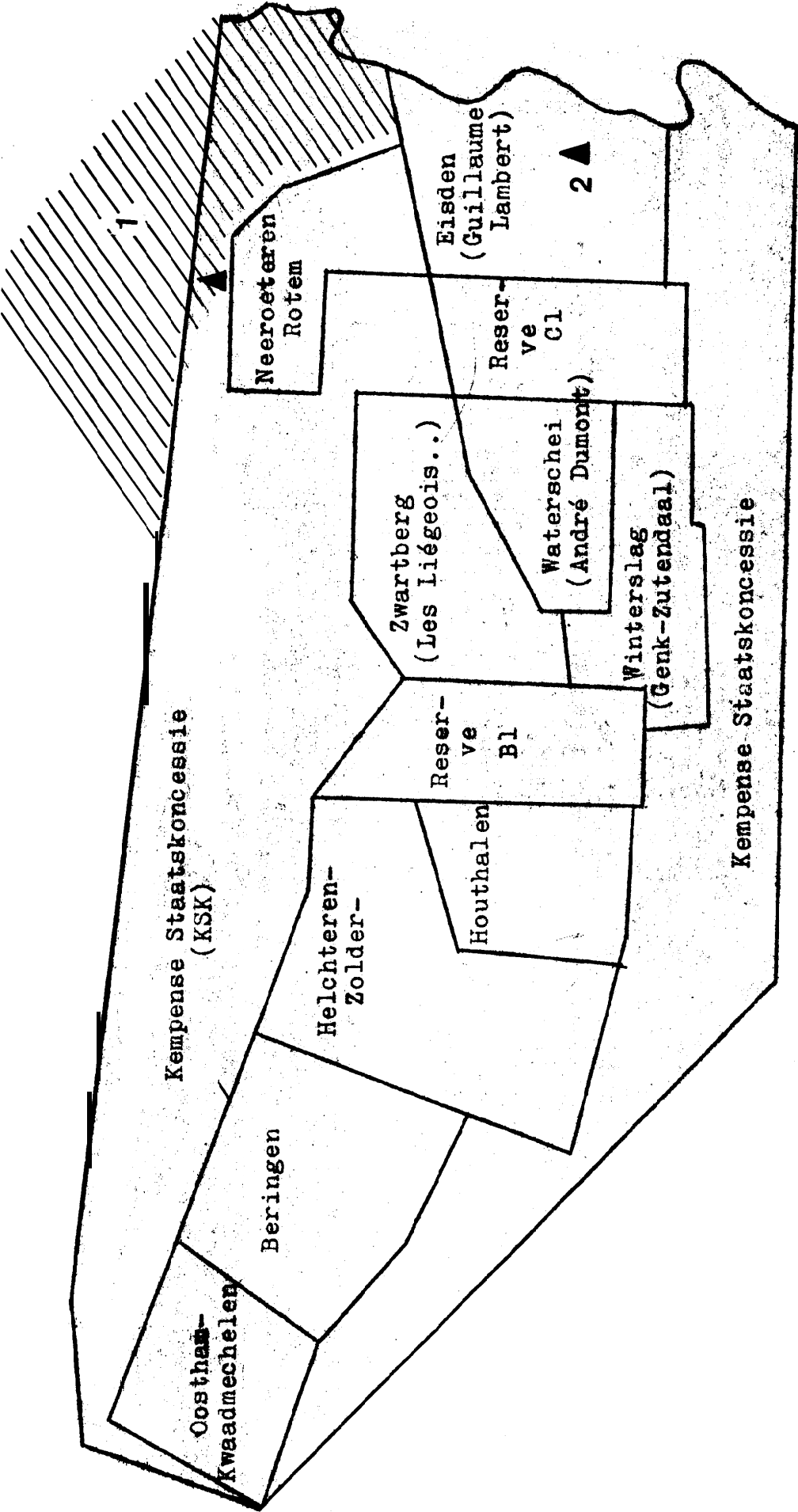
De aan het Vlaams Gewest verschuldigde **pachtvergoeding** wordt door de Vlaamse Executieve bepaald op grond van de tonnemaat die jaarlijks in het verpacht gedeelte wordt gewonnen.

Artikel 141

De Vlaamse Executieve wordt ertoe gemachtigd, binnen de grenzen van haar bevoegdheden en waar nodig, door deze titel XIII niet gewijzigde artikelen van de gecoördineerde wetten, in overeenstemming te brengen met de bepalingen van deze titel.

BIJLAGEN

BIJLAGE I

BIJLAGE II

WETTEN
op de mijnen, de graverijen
en de groeven
gecoördineerd op 15 september 1919.
(B.S. 3 maart 1920)

(Dit besluit is de coördinatie van de wetten van 21 april 1810, van 2 mei 1837, van 8 juli 1865, van 24 mei 1898, van 5 juni 1911 en de artikelen 22 en 23 van de wet van 1 september 1913.)

TITEL I

MIJNEN, GRAVERIJEN
EN GROEVEN

Art. 1. De delfstofafzettingen, 't zij ondergronds, 't zij bovengronds gelegen, worden, naar de desbetreffende exploitatieregeling, onder de drie benamingen van mijnen, groeven of graverijen gerangschikt.

Art. 2. Door mijnen ontgonnen afzettingen bevatten, — gedegen of verertst — 't zij anders-, 't zij laagsgewijs opgehoopt ijzer, 't zij anders-, 't zij laagsgewijs, 't zij stoksgewijs opgehoopt goud, zilver, platina, kwik, lood, koper, tin, zink, kiezelgalmei, bismut, kobalt, arsenik, mangaan, antimoon, molijbdeen, potlooderts of elke andere metaalhoudende zelfstandigheid, grafiet, zwavel, steenkool, bruinkool, versteend hout, asfalt, aluin en metaalsulfaten.

Art. 3. [De graverijen omvatten :

- 1) ijereritsen, het zogenaamde ijerer;
- 2) aluinaarde en in iijersulfaat omzetbare iijerkies;
- 3) dolomiet en kalkhoudende rotssteen waarvan de verkalking mogelijk is, plastische klei en baksteenaarde, laatstgenoemde indien ze door grote graafwerken wordt ontgonnen en in

vaste steen- of pannenbakkerijen wordt gebruikt.]
(W. 5.1.1957)

Art. 4. [De groeven omvatten : leisteel, zandsteen, bouw- en andere steen, marmersteen, graniet, pouzzolaan, tras, bazalt, lava, mergel, krijt, zand, niet plastische klei, kaolin, volaarde, potaarde, aarde die niet onder de graverijen begrepen is, kiezelsteen van welke aard ook, als meststof beschouwd iijerkies, veen, dit alles in open lucht of door ondergrondse galerijen ontgonnen.]
(W. 5.VI.1911)

TITEL II

MIJNVELDEIGENDOM

Art. 5. Mijnen mogen slechts worden ontgonnen krachtens een akte van mijnbouwvergunning.

Art. 6. Die akte regelt het recht der eigenaars van de bovengrond op de opbrengst van het daaronder gelegen mijnveld.

Art. 7. Dat mijnveld verleent ze in eeuwigdurende eigendom.
(W. 12.V.1955)

Art. 6. De mijnen mogen op generlei wijze, geheel of gedeeltelijk worden verkocht of overgedragen, verdeeld, verhuurd of verpacht tegen vruchtgenot, al was het bij gedeelten, zonder machtiging van de Regering, gevraagd en verkregen op dezelfde wijze als de akte van vergunning, doch met uitsluiting van de vereisten omtrent opneming in nieuwsbladen en aanplakking, bij de artikelen 25 en 26 dezer samengeordende wetten bepaald.

Deze machtiging moet voorafgaan, behalve in geval van openbare, vrijwillige of gedwongen toewijzing van de mijn.

De kopers, in dit geval, alsook degenen aan wie een mijn wordt vermaakt, zijn gehouden, zich binnen zes maanden na de datum der toewijzing of na het overlijden van de erflater, te voorzien van een goedkeuring der Regering, aangevraagd en verkregen volgens de hierboven bepaalde voorschriften.

Nietig is elke akte die niet is toegelaten overeenkomstig de voorgaande bepalingen.

Het bevel, dat aan de inbeslagname van onroerend goed voorafgaat, alsook het proces-verbaal van eindelijke toewijzing moeten, binnen acht dagen, de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading worden aangezegd.

[De verpachting van een mijn heeft alleen plaats ten voordele van een buurconcessionaris, om het verpachte gedeelte van het mijnveld met zijn eigen installaties te ontginnen.]

(W. 12.V.1955)

[**Art. 6bis.** Machtiging tot het verpachten van weinig belangrijke oppervlakten in één of meer bepaalde lagen, kan door de bestendige deputatie van de provincie waarin het domicilie van de beheer van de pachtende mijn zich bevindt, worden verleend.

Voor de toepassing van dit artikel worden als weinig belangrijk beschouwd : de verpachtingen die toelaten de ontginning van de pachtende mijn op minder dan 200 meter over de grens van haar vergunning voort te zetten, welke afstand normaal op die grens wordt gemeten.

De aanvraag geschiedt door middel van een verzoekschrift gericht aan de bestendige deputatie.

Als bijlage worden daaraan in vijfvoudig exemplaar en op een schaal van 1/2.500 toegevoegd :

1° een regelmatig plan van de oppervlakte, dat de grenzen van de perimeter van het te verpachten gedeelte opgeeft;

2° plannen van de bestaande ondergrondse werken :

a) in de oppervlakte en de lagen die te verpachten zijn:

b) in een horizontale straal van 200 meter buiten de perimeter van het te verpachten gedeelte.

De verpachting kan toegestaan worden op verzoek van één der belanghebbende concessiehouders, zelfs bij gebreke van voorafgaand akkoord tussen partijen.

Indien de concessiehouders zich niet kunnen verstaan omtrent het bedrag der vergoeding voor het gedeelte van het geconcedeerde mijnveld, wordt het geschil beslecht door de rechtbank van eerste aanleg van het gebied waarin de administratieve zetel van de verpachter gelegen is. In dringende gevallen kan de bestendige deputatie de ontginning toelaten vooraleer de rechtbank beslist heeft.

De bestendige deputatie neemt haar besluit, op eensluidend advies van de mijnningenieur, binnen dertig dagen na het overschrijven van de aanvraag in het bijzonder register bij artikel 24 van deze samengeordende wetten bepaald.

De bestendige deputatie kan machtiging verlenen om de door de lastenkohieren opgelegde grensstroken tussen de werken van pachtende mijn en de verpachte lagen te ontginnen.

Tegen de beslissing der bestendige deputatie staat voor alle belanghebbende partijen beroep open bij de Minister tot wiens bevoegdheid het mijnwezen behoort; dat beroep dient binnen tien dagen na kennisgeving van het besluit ter griffie van het provinciaal gouvernement ingediend: op het beroep wordt binnen dertig dagen na de indiening beschikt.]

(W. 25.VII.1952)

Art. 9. De akte van mijnbouwvergunning opgemaakt na de vervulling der voorgeschreven rechtsvormen, heft achtereenvolgens ten voordele van de vergunninghouder al de rechten op van de bovengrondeigenaars en van de ontdekkers of van hun rechtverkrijgenden, wettelijk gehoord of opgeroepen zoals beneden zal worden bepaald.

Ari. 10. De waarde van het recht, krachtens artikel 6 ten voordele van de bovengrondeigenaar geschapen, blijft verenigd met de waarde van voormelde bovengrond en zal met haar verbonden zijn voor hypotheekschuld

waarmede de schuldeisers van de eigenaar die grond reeds mochten hebben bezwaard.

Art. II. Van het ogenblik af, waarop, ter ontginning van een mijnveld, vergunning wordt verleend, zelfs aan de bovengrondeigenaar, wordt dat mijnveld een van de bovengrondeigendom onderscheiden nieuw mijnveldeigendom, dat met nieuwe hypotheekschulden kan worden bezwaard, onverminderd die welke de bovengrond, met zijn in het vorig artikel bepaalde tweeledige waarde, reeds mochten bezwaren of in 't vervolg mochten komen te bezwaren.

Wordt de vergunning tot ontginning van een mijnveld verleend aan de bovengrondeigenaar, zo moet dezes recht op de opbrengst van dit mijnveld geraamd worden ter uitvoering van voormeld artikel.

Art. 12. De mijnvelden behoren tot de onroerende goederen.

Ook zijn onroerend de gebouwen, werktuigen, schachten, galerijen en andere tot blijvend gebruik ingerichte werken, overeenkomstig artikel 524 van het Burgerlijk Wetboek.

Zijn door bestemming eveneens onroerend, paarden, touwen, **arbeidstuigen**, gereedschappen ter ontginning dienende.

Worden enkel beschouwd als paarden ter ontginning dienende, die welke uitsluitend dienen voor de ondergrondse mijnwerken.

Evenwel worden de **actiën** of aandelen in een vennootschap of onderneming voor mijnontginning geacht roerende zaken te zijn, overeenkomstig artikel 529 van het Burgerlijk Wetboek.

Art. 13. Roerend zijn de uitgedolven delfstoffen, bedrijfsvoorraad en andere roerende goederen.

Art. 14. Een mijnveld, waarvoor vergunning tot ontginning werd verleend, kan met een bevoorrechte schuld bezwaard worden ten voordele van hen, die, bij openbare akte en zonder bedrog er van mochten laten blijken, geld te hebben bezorgd voor het doen van opsporingen, alsmede voor het bouwen of samenstellen der tot de inbedrijfneming ervan benodigde werktuigen, mits de artikelen 2103 en an-

dere van het Burgerlijk Wetboek, betreffende de bevoorrechte schulden na te leven.

Art. 15. De overige voorrechten en hypothecaire rechten kunnen op de mineigendom, overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, gevestigd worden gelijk op de andere onroerende goederen.

TITEL III

HANDELINGEN DIE AAN EEN AANVRAAG OM VERGUNNING TOT ONTGINNING VAN EEN MIJNVELD VOORAFGAAN

Afdeling I

Opsporing en ontdekking der mijnvelden

Art. 16. Niemand mag, tot ontdekking van mijnvelden, opsporingen of boringen doen in een hem niet toebehorende grond, tenzij mits toestemming van de bovengrondeigenaar of mits machtiging der Regering, verleend na raadpleging der Administratie van he: Mijnwezen, onder de verplichting een voorafgaande vergoeding aan de eigenaar uit te keren en na deze te hebben gehoord.

Art. 17. Zonder de uitdrukkelijke toestemming van de bovengrondeigenaar, kan geen enkele vergunning tot opsporing noch tot mijnveldontginning het recht verlenen om boringen te doen en schachten of galerijen aan te leggen, noch dat om werktuigen of magazijnen aan te brengen in zijn door muren afgesloten erven, in zijn hofplaatsen of tuinen, noch in zijn aan zijn woning of aan zijn door muren afgesloten erven grenzende terreinen, binnen een afstand van 100 meter van voormelde afgesloten erven of woningen.

Art. 16. De eigenaar mag zonder voorafgaande formaliteit opsporingen doen op de bij het vorig artikel voorbehouden plaatsen, evenals op de overige gedeelten van zijn eigendom; maar hij moet een vergunning tot ontginning verkregen hebben vooraleer er een ontginningszetel aan te brengen. In geen geval, mogen opsporingen toegelaten worden op een reeds in gebruik afgestaan terrein.

Afdeling II

Voorkeur bij het verlenen ener vergunning tot ontginning

Art. 19. Iedere Belg of iedere al dan niet in België ingeburgerd buitenlander, afzonderlijk of namens een vennootschap handelende, heeft het recht om een vergunning tot mijnveldontginning aan te vragen en kan die in voorkomend geval verkrijgen.

Art. 20. De enkeling of de vennootschap moet er van laten blijken dat hij of zij over de nodige bedrijfsmiddelen beschikt om de werken op te nemen en te leiden, alsmede over de nodige geldmiddelen om de belastingen en vergoedingen te kunnen uitbetalen, die hun zullen opgelegd worden door de akte van mijnbouwvergunning.

Art. 21. De Regering oordeelt over de redenen en beschouwingen naar welke de voorkeur moet verleend worden aan de verschillende aanvragers om mijnbouwvergunning, 't zij het bovengrondeigenaars, ontdekkers of andere aanvragers geldt.

Art. 22. De eigenaar van een bovengrond voldoende uitgestrekt geacht om een regelmatige en winstgevende mijnveldontginning mogelijk te maken, zal de voorkeur hebben voor de nieuwe mijnbouwvergunningen zo hij er van laat blijken over de nodige bedrijfsmiddelen te beschikken om naar de wettelijke voorschriften de werken op te nemen en te leiden.

Hetzelfde geldt, wanneer voormelde bovengrond aan verschillende tot een vennootschap verenigde eigenaars toebehoort, die dezelfde waarborgen bieden.

Niettemin kan de Regering, [de Raad van State] gehoord, van deze regel afwijken wanneer de aanvraag der bovengrondeigenaars in concurrentie mocht komen te staan 't zij met die van de ontdekker. 't zij met een aanvraag tot mijnvelduitbreiding.

(RB. 23.VIII.1948)

Zo de ontdekker de mijnbouwvergunning niet verkrijgt, zal hij recht hebben op een vergoeding vanwege de vergunningverkrijger; die vergoeding moet in de akte van mijnbouwvergunning geregeld worden.

Hij die, met betrekking tot het mijnveld, in de rechten treedt van de bovengrondeigenaar of die, krachtens overeenkomst, verjaring of enig plaatselijk gebruik, ouder dan de bekendmaking der wet van 21 april 1610, reeds rechten op het mijnveld verworven had, zal de voorkeur genieten, bij dit artikel de bovengrondeigenaar voorbehouden.

TITEL IV

MIJNBOUWVERGUNNINGEN

Afdeling I

Het bekomen van vergunning tot ontginning

§ 1. Vergunningen in 't algemeen.

Art. 23. Aanvraag om vergunning wordt gedaan bij eenvoudig verzoekschrift gericht tot de bestendige deputatie van de provincie, waarin het mijnveld is gelegen. Indien de aanvrager vreemdeling is, moet hij een woonplaats kiezen binnen het Rijk.

Een regelmatig plan van de bovengrond met aanduiding van de omgrenzing der aangevraagde uitgestrektheid op een schaal van 1/10.000 wordt in viervoud bij de aanvraag gevoegd.

Op dat plan dienen de aangrenzende concessievelden aangewezen.

Mocht het mijnveld, met het oog waarop vergunning is aangevraagd, zich uitstrekken over verschillende provinciën, dan zal de aanvraag worden gericht tot de bestendige deputatie van de provincie, waarin het zijn grootste uitgestrektheid heeft. Van de aanvraag en van het daaraan toegevoegd plan, wordt een afschrift overgelegd ter griffie van het bestuur van elke der overige provinciën.

De plans dienen gekeurd door de mijnningenieur, en de bestendige deputatiën zijn, elk voor zich, gehouden de haar bestemde afschriften voor echt te verklaren.

Art. 24. Door de zorg van de provinciale griffier, wordt de aanvraag, onder haar dagtekening, overgeschreven in een bijzonder boek en voor echt verklaarde uittreksels van deze overschrijvingen worden aan de verzoekers afgegeven.

De boeken mogen worden ingezien door al degenen die dit verlangen.

Art. 25. Binnen dertig dagen, te rekenen van de overschrijving, beveelt zo er grond voor is, de bestendige deputatie die de aanvraag heeft ontvangen, op verslag van de mijnningengineur, het bekendmaken bij aanplakking en bij opneming in de nieuwsbladen, van de aanvraag om vergunning. Van haar beschikking wordt de aanvragers onmiddellijk kennis gegeven.

De belanghebbenden, alsook de gouverneur mogen, gedurende dertig dagen, te rekenen van de dag der kennisgeving, in beroep komen van de beschikking der bestendige deputatie. Over dat beroep wordt beslist door de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading, die vooraf de [Raad van State] hoort.

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 26. De gemeentebesturen zorgen, op kosten van de aanvragers, voor het aanplakken en voor het opnemen in de nieuwsbladen. De plakschriften worden en blijven aangeplakt gedurende zestig dagen, in de hoofdplaatsen der provinciën, in die der bestuurlijke arrondissementen, waarin het mijnveld is gelegen, in de werkelijke of gekozen woonplaats van de aanvrager en in al de gemeenten over welk grondgebied het mijnveld zich mocht uitstrekken.

Zij worden, zolang de aanplakking duurt, in het Staatsblad en, zo er bestaat, in ten minste één nieuwsblad van elke der bovenbedoelde gemeenten tweemaal opgenomen met een tussentijd van dertig dagen.

Art. 27. De vereisten vervat in de eerste vier alinea's van artikel 23 dezer samengeordende wetten, zijn voorgescreven op straffe van nietigheid der aanvraag; die van het laatste lid van artikel 23 en van de artikelen 24, 25 en 26 op straffe van nietigheid van het onderzoek.

Het voldoen aan de vereisten omtrent het aanplakken en omtrent het opnemen in de nieuwsbladen wordt, binnen acht dagen, bij de bestendige deputatie bevestigd door de colleges van burgemeester en schepenen met overlegging van de nieuwsbladen, zo er grond voor is.

Art. 26. Aanvragen van mededingers en verzetschriften worden door de bestendige deputatie, op welker beschik-

king werd overgegaan tot opnemen in de nieuwsbladen en aanplakking, ontvangen tot na verloop van een termijn van zestig dagen te rekenen van de datum der aanplakking. Zij worden buitengerechtelijk betekend aan de gouverneur der provincie en, door de zorg van de provinciale griffier, overgeschreven in het bij artikel 24 bedoeld boek.

Op verzoek van hun inzenders, worden zij bij exploit aan de belanghebbende partijen betekend.

De aanvragen van mededingers moeten alleen dan worden opgenomen in de nieuwsbladen en aangeplakt, zoals hierboven is bepaald, wanneer zij mijnvelden begrijpen gelegen buiten het gebied der eerste aanvraag, derwijze nochtans dat dit vereiste geen reden is om het onderzoek van deze aanvraag op te schorsen.

Art. 29. De artikelen 23 tot en met 28 zijn niet van toepassing op de aanvragen om vergunning, om uitbreiding en handhaving van vergunning ingediend vóór de afkondiging der wet van 5 juni 1911.

Degene dezer aanvragen, welke reeds de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading zijn toegekomen, worden voor geldig gehouden zonder enige formaliteit te moeten herbeginnen. Voor de voortzetting van het onderzoek blijven de overige aanvragen onderworpen aan de voorschriften van de artikelen 22 tot 27 der wet van 21 april 1810 en met naleving van deze voorschriften worden zij insgelijks vop geldig gehouden wanneer zij de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading toekomen.

Art. 30. Na verloop van het tijdsbestek voor de aanplakking en op bewijs dat voldaan is aan de vereisten, bepaald bij de voorgaande artikelen, brengt de met het onderzoek belaste bestendige deputatie, op verslag van de mijnningengineur en na inlichtingen te hebben ingewonnen omtrent de rechten en middelen der aanvragers, haar advies uit ten laatste binnen zestig dagen.

De bestendige deputatie van elke der overige provinciën, over welke de mijn zich uitstrekt, brengt, op verslag van de mijnningengineur, haar advies uit binnen dezelfde termijn van zestig dagen.

Deze adviezen worden, met al de stukken van het onderzoek, overgemaakt aan de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading.

Art. 31. Over de aanvraag om vergunning wordt bepaald beslist bij een koninklijk besluit, genomen na de [Raad van State] gehoord te hebben.
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 32. Geen vergunning tot mijnveldontginning, uitbreiding of handhaving kan verleend worden in strijd met het advies van de [Raad van State].
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 33. Nadat de bestendige deputatie haar advies heeft uitgebracht en tot op de dag van het vergunningsbesluit, mag elk verzet nog worden gericht tot de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading, die het zal aanhangig maken bij de [Raad van State]; evenwel, zo de Raad reeds zijn advies heeft uitgebracht, dan kan een verzet hem nog enkel bereiken bij koninklijk besluit.

In alle gevallen wordt het verzet, op verzoek van de tegenstander, bij exploit betekend aan de belanghebbende partijen.

Indien het verzet steunt op de eigenaardigheid der mijn, door vergunning of anderszins verkregen, worden partijen verwezen naar de gerechtshoven en rechtbanken. Deze verwijzing wordt bevolen bij koninklijk besluit, de [Raad van State] gehoord.
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 34. Ingeval de voorschriften van de voorgaande artikelen niet werden nageleefd, kan de nietigheid der vergunning door de rechtbanken worden uitgesproken.

De rechtsvordering tot nietigverklaring verjaart door verloop van een termijn van vijf jaren, te rekenen van de afkondiging van de vergunningsakte in het Staatsblad.

Art. 35. De uitgestrektheid van het mijnveld wordt vastgesteld in de akte van vergunning. Zij wordt begrensd door loodrechte olannen. lopende door punten op de bovengrond aan te duiden, naar een stelsel aangenomen door de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading.

Deze plannen worden getrokken van de bovengrond naar de ondergrond tot op een onbepaalde diepte.

Bij uitzondering, wanneer de omstandigheden het mochten eisen, mag het mijnveld op bepaalde diepten uitscheiden en de begrenzing anders worden aangegeven dan door loodrechte plannen.

Art. 36. Behalve de bepalingen omtrent de uitvoering der wetten en verordeningen op de politie der mijnen, mogen de bestekken de verplichtingen vaststellen die de vergunninghouders moeten in acht nemen, hetzij om de gezondheid op de werken te verzekeren, hetzij met het oog op hun aansluiting bij inrichtingen, die ten doel hebben in het algemeen belang havens of kaden aan te leggen, toe te rusten of te benutten, bestemd voor het in- en overladen van de mijnvoortbrengselen.

§ 2. Mijnbouwvergunningen ten behoeve van de Staat en voorbehouden mijnvelden.

Art. 37. De Staat, wanneer hij aanvrager is om vergunning, is niet verplicht te bewijzen dat een ontginbaar kolenveld aanwezig is, noch dat hij de nodige middelen bezit om de werken te ondernemen en te leiden, als ook de rechten en vergoedingen te betalen welke door de vergunningsakte worden opgelegd.

Zijn aanvragen worden van rechtswege toegestaan, behoudens de vergoedingen in voorkomend geval verschuldigd aan de ontdekkers en aan de eigenaars van de bovengrond.

De [Raad van State] neemt daarvan kennis, doch alleen wat betreft het toezicht over de formaliteiten en de bepaling der private belangen die behoren te worden aangezuiverd door de akte waarbij vergunning wordt verleend aan de Staat.
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 36. [Alleen aan de Staat kan worden verleend de concessie der steenkolenmijnen :

1° in de terreinen die op de bij deze gecoördineerde wetten gevoegde kaart A in lichtrode kleur zijn aange-
duid;

2" in de andere terreinen dan die welke hierboven zijn bedoeld en die welke het voorwerp hebben uitgemaakt van een steenkolenmijnconcessie, gelegen binnen het gebied begrensd ten zuiden door de over de toren der Sint-Kwintenskerk te Hasselt lopende breedtegraad, ten westen door de over de toren der Sint-Gummaruskerk te Lier lopende middaglijn, en ten noorden en ten oosten door de rijksgrens.

De concessie wordt verleend overeenkomstig artikel 37 van onderhavige wet. Bij uitzondering op artikel 25 eensdeels, brengt de mijnningénieur evenwel geen verslag uit en beveelt de bestendige deputatie, onmiddellijk nadat de aanvraag van de Staat overgeschreven is, dat zij wordt aangeplakt en bekendgemaakt; en bij uitzondering op artikel 30 anderdeels, blijven het verslag van de mijnningénieur en het advies van de bestendige deputatie achterwege.

Het vast recht is aan de eigenaar van de bovengrond pas verschuldigd vanaf het tijdstip waarop de Staat tot de ontginning van de concessie overgaat of deze verpacht.

Bij verpachting door de Staat vallen de op grond van artikel 22 aan de ontdekkers verschuldigde vergoedingen ten laste van de Staat als concessiehouder en de op grond van artikel 46 aan de eigenaars verschuldigde vergoedingen ten laste van elk van de pachters.

De aan de Staat verschuldigde pachtvergoeding wordt bepaald volgens de in het verpacht gedeelte jaarlijks gewonnen tonnemaat; de vergoeding per ton bedraagt minstens 2,5 % der gemiddelde waarde van de door elke pachter gewonnen kolen zoals deze waarde door de Koning vastgesteld is voor het berekenen van het aan de eigenaars van de bovengrond verschuldigde recht. In geval van laagconjunctuur, kan dit percentage op eensluidend advies van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen worden verlaagd.]

(W. 24.1.1958)

[Art. 36bis. Van de hem geconcedeerde steenkolenmijnen kan de Staat alleen deze overdragen of verpachten welke gelegen zijn in de terreinen, die op de bij deze gecoördineerde wetten

gevoegde kaart B in blauwe kleur en met de letters B1 en C1 zijn aangeduid.

Deze mijnen kunnen enkel aan reeds ontginnende vennootschappen en aangrenzende concessiehouders worden overgedragen of verpacht.

De overdracht kan slechts gebeuren bij wijze van inbreng en tegen vergoeding door afgifte van aandelen, die het maatschappelijk kapitaal van de betrokken vennootschappen vertegenwoordigen.

De voorwaarden van overdracht worden op eensluidend advies van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen vastgesteld.

De duur van de verpachting mag niet meer dan vijftig jaar bedragen. Onverminderd de toepassing van artikel 3, kan de verpachting eerst geschieden na eensluidend advies van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen.

De overdrachts- en verpachtingsovereenkomsten worden bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit goedgekeurd. Alvorens deze overeenkomsten bij koninklijk besluit goedgekeurd worden, blijven ze gedurende dertig dagen op het bureau der Kamers neergelegd.

De cessionaris en de pachter zijn gehouden de ontginning binnen een termijn van drie jaar na de goedkeuring van de overeenkomst te beginnen, bij gebreke waarvan, voor de betrokken reserves, de procedure van artikel 71bis kan worden ingeroepen.

De Koning wijst uit een door de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen voorgedragen dubbele lijst voor elke betrokken vennootschap een commissaris aan, die er mede belast is er voor te waken dat de geconcedeerde reserves volledig ontgonnen worden in voorwaarden die met het algemeen belang stroken.

De regeringscommissaris kan zich door de bestuurs- en beheersorganen de voor het vervullen van zijn opdracht nodige bescheiden en inlichtingen laten verstrekken. Op zijn verzoek zal hij door deze organen gehoord worden; hij moet opgeroepen worden telkens wanneer deze organen beraadslagen over vraagstukken die tot zijn opdracht behoren.

Hij brengt bij de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen en bij de Minister onder wiens bevoegdheid de mijnen ressorteren, verslag uit over zijn vaststellingen.]
(W. 24.1.1958)

§ 3. Vereniging van verschillende mijnvelden.

Art. 39. Verschillende mijnvelden waarvoor vergunning tot ontginning werd verleend, kunnen in de handen van dezelfde vergunninghouder, enkeling of vertegenwoordiger ener vennootschap worden verenigd, doch mits verplichting de ontginning voort te zetten van ieder concessieveld.

Afdeling II

Verplichtingen der mijnveldeigenaars

§ 1. Belastingen.

Art. 40. De ontginning van mijnvelden wordt niet beschouwd als koop-handel [.....].
(W. 29.X.1919)

Art. 41 tot 43. [.]
(opgeh. W. 3.III.1929)

Art. 44. De vroeger aan de Staat verschuldigde belastingen, 't zij krachtens wetten, verordeningen of reglementen, 't zij wegens de in de akte van mijnbouwvergunning aangegeven voorwaarden, 't zij wegens aanslagen en toekenningen ten voordele van het domeinbeheer, zullen niet meer verschuldigd zijn te rekenen van de dag waarop de nieuwe belastingen zullen gevestigd zijn.

Art. 45. Worden niet begrepen onder de afgeschafte vroegere belastingen, deze verschuldigd wegens renten, rechten en wegens om het even welke prestaties, wegens overdracht van fondsen of wegens andere dergelijke oorzaken, zonder evenwel af te wijken van de wetten waardoor de leen-rechten werden afgeschafte.

Art. 46. Het recht bij artikel 6 dezer samenordering toegekend aan de bovengrondeigenaars zal bepaald worden op een door de akte van mijnbouwvergunning vastgestelde som.

De bij artikel 6 en het vorige lid aan de bovengrondeigenaars te betalen vergoeding zal geregeld worden door middel van een vast recht en van een met de opbrengst der mijn evenredig recht.

Art. 47. Het vast recht zal bepaald worden door de akte van mijnbouwvergunning. Het zal niet minder bedragen dan 25 centiem per hectare oppervlakte.

Art. 46. Het evenredig recht door de mijnconcessiehouders te betalen aan de eigenaars van de bovengrond, wordt berekend naar de zuivere opbrengst van de mijn. Een koninklijk besluit bepaalt de regelen welke behoren te worden gevolgd voor het schatten van die opbrengst en de stukken welke de mijnontginners moeten overleggen.

Art. 49. Het vast recht zal bepaald worden op 1 tot 3 % der zuivere mijnopbrengst, zoals die opbrengst jaarlijks vastgesteld wordt door de ramingscommissie, 't zij naar de door de mijnontginners en mijningenieurs verstrekte inlichtingen, 't zij bij wijze van aanslag of abonnement.

Die vergoeding wordt gelijkelijk verdeeld onder de bovengrondeigenaars naar de oppervlakte der aan elk van hen toebehorende gronden, zoals die aangegeven wordt in het concessieveldplan.

De bovengrondeigenaars kunnen tegen de raming der zuivere opbrengst, zoals ze door de Ramingscommissie werd vastgesteld, in voorziening komen bij de bestendige deputatie der provincie.

[Tegen de beslissing van de bestendige deputatie kan bij de Raad van State beroep aangetekend worden door de inspecteur-generaal der mijnen en door elke belanghebbende. Dit beroep wordt ingesteld, onderzocht en geoordeeld overeenkomstig de bepalingen voorzien bij het koninklijk besluit dat de rechtspleging voor de Raad van State regelt.]

(RB. 23.VIII.1948)

Hij die, met intrekking tot het mijnveld, de rechtsopvolger is van de eigenaar, zal de bij dit artikel aan deze te betalen vergoeding genieten.

§ 2. Vergoedingen verschuldigd voor het ingebruiknemen van de bovengrond en voor beschadiging van andere mijnen.

Art. 50. De mijnveldeigenaars zijn er toe gehouden de vergoedingen te betalen aan de bovengrondeigenaars op wier grond ze hun werken willen oprichten.

Zijn het maar tijdelijke werken, die de mijnveldopspoorders of de mijnveldeigenaars uitvoeren en kan de grond, waarop ze worden uitgevoerd, binnen het verloop van een jaar weer vruchtbaar gemaakt worden zoals hij vroeger was, zo wordt de vergoeding bepaald op het dubbel van de zuivere opbrengst, die de beschadigde grond anders zou gegeven hebben.

De in de twee vorige paragrafen vermelde werken mogen niet uitgevoerd worden, dan mits toestemming van de eigenaar of mits machtiging der Regering, verleend na raadpleging van de [Raad van State], de eigenaar gehoord.

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 51. Wanneer het ingebruiknemen van gronden voor het opsporen van mijnvelden of voor het uitvoeren van mijnwerken de bovengrondeigenaars langer dan één jaar van het genot der met dat grondgebruik verbonden inkomst berooft, of wanneer de gronden na uitvoering der werken niet meer kunnen bebouwd worden, kan van de mijnveldeigenaars geëist worden dat die gronden ten gebruike van het mijnbedrijf door hen worden verworven. Indien de bovengrondeigenaar zulks vordert, moeten de te zeer beschadigde of over een te groot gedeelte van hun oppervlakte verwoeste grondstukken geheel worden aangekocht door de mijnveldeigenaar.

De prijsraming zal, wat de wijze betreft, gedaan worden naar de gewone voorschriften van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering; maar de te verwerven grond zal immer op het dubbel geschat worden van de waarde die hij had vóór de ontginning van het mijnveld.

Art. 52. Wanneer, door de nabijheid of enige andere oorzaak, de ontginning van een mijnveld schade veroorzaakt aan de ontginning van een ander mijn-

veld wegens het water dat in grote hoeveelheid in de mijn van laatstvermeld mijnveld indringt; wanneer, anderzijds, diezelfde ontginning een tegenovergesteld uitwerksel heeft en er aanleiding toe geeft al of een deel van het water uit de mijn van een ander mijnveld weg te leiden, dan is de vergunninghouder van het eerste mijnveld tot schadevergoeding aan die van het ander mijnveld verplicht en omgekeerd: de schadevergoeding zal door deskundigen geregeld worden.

Art. 53. [Over alle vraagstukken betreffende de vergoedingen door mineigenaars te betalen wegens opsporingen of werken die aan de akte van concessie voorafgaan, wordt beslist door de rechters zitting houdend in burgerlijke zaken.]

(W. 10.X.1987)

§ 3. Van de verplichtingen ten aanzien van het arbeiderspersoneel.

Art 54. [.]
(opgeh. KB. nr. 40 24.X.1987)

Art. 55. De vergunninghouders moeten stortbaden ter beschikking van de werklieden stellen.

Een koninklijk besluit bepaalt hoe de stortbaden moeten worden ingericht ten ontginningszetel van elke in werking gebrachte kolenmijn, alsmede de termijnen verleend tot het in gebruik stellen daarvan.

Art. 56. De vergunninghouders moeten in hun werkplaatsreglementen de bepalingen vermelden in deze paragraaf vervat.

Zij zijn verplicht de boeken te houden, die het beheer der mijnen nodig acht voor het toezicht.

Art. 57. De mijnningenieurs zijn, buiten hun gewone werkzaamheden, gelast te waken op de uitvoering van al de bepalingen in deze titel vervat.

Zij hebben vrije toegang tot de inrichtingen, onder hun toezicht geplaatst.

Zij mogen eisen dat al de stukken, die men verplicht is te houden, hun worden opengelegd.

De vergunninghouders, hun gelastigden en werklieden zijn gehouden de nodig geachte inlichtingen te verschaffen.

Afdeling III

**Van de aansprakelijkheid
wegens schade voortspruitende
uit de ontginning**

Art. 56. [De concessionaris van een mijn is van rechtswege gehouden tot vergoeding van elke schade veroorzaakt door de in de mijn uitgevoerde werken, met uitsluiting van de schade veroorzaakt door de werken uitgevoerd door een buurconcessionaris die een gedeelte van de mijn bij verpachting ontgint; in zodanig geval is de pachter van rechtswege aansprakelijk.]
(W. 12.V.1955)

Hij kan worden gehouden zekerheid te stellen tot het betalen van elke vergoeding, indien zijn ondergrondse werken van aard zijn, om, binnen een kort tijdsverloop, een bepaalde schade te veroorzaken en indien het te vrezen is dat zijn middelen niet toereikend mochten zijn om de gevolgen van zijn mogelijke aansprakelijkheid te bestrijden.

De rechtbanken oordelen over de noodzakelijkheid van deze waarborg en bepalen daarvan de aard en het bedrag.

Dezelfde voorschriften zijn van toepassing op elke persoon die opsporingswerken verricht.

Bij overdracht van eigendom, zijn de gewezen en de nieuwe eigenaar hoofdzakelijk aansprakelijk voor de schade voortspruitende uit werken, reeds uitgevoerd op het ogenblik der overdracht.

[Art. 56bis. Iedere aanvraag tot het inspannen van een geding inzake schadeloosstelling van een door de in artikel 58 bedoelde werken benadeelde eigenaar, moet vooraf, op verzoek van een van de partijen, met het oog op verzoening voorgelegd worden aan de rechter die bevoegd is om er in eerste instantie kennis van te nemen.

Indien de aansprakelijkheid betwist wordt, verklaart de concessiehouder of de pachter dit tijdens het verschijnen met het oog op verzoening.

Indien de concessiehouder of de pachter zijn aansprakelijkheid niet betwist, moet hij binnen zes maanden na het rekwest een onherroepelijk vergelijksaanbod doen aan de aanvrager.

In dringende gevallen wordt door de bevoegde rechter een kortere termijn vastgesteld.

De concessiehouder of de pachter wiens onvermogen erkend is in de zin van artikel 9 van de bij koninklijk besluit van 3 februari 1961 gecoördineerde wetten betreffende het Nationaal Waarborgfonds inzake kolenmijn-schade, moet onmiddellijk het Nationaal Waarborgfonds in het geding betrekken.]

(W. 2.VII.1973)

Art. 59. [De vrederechters nemen kennis van de rechtsvorderingen tot vergoeding van de toegebrachte schade, in laatste aanleg, tot een bedrag van 60.000 frank en in eerste aanleg, ongeacht het bedrag van de vordering.

Ingeval een deskundig onderzoek nodig is, mag dit door een enkele deskundige worden gedaan.]

(W. 10.X.1967)

[Art. 59bis. In de geschillen die minder dan 60.000 frank bedragen, mag door de deskundigen generlei voorraad gevraagd worden tenzij voor onkosten en voorschotten; de staten van hun erelonen zullen met hun verslag ingediend worden; zij worden begroot door de rechter, en de regeling ervan geschiedt krachtens het vonnis.

Wanneer de verantwoordelijkheid van de kolenmijn niet bewezen is, gelast de rechter een mijningenieur zijn advies te geven: zo de verantwoordelijkheid van de kolenmijn wordt bewezen, wijst de rechter één of meer deskundigen aan, gekozen volgens de aard van de schade, en die verslag uitbrengen over het bedrag ervan.

De rechter bepaalt een termijn voor de neerlegging van het verslag. Die termijn kan verlengd worden door de rechter, zo hij het nodig acht.

Zo de deskundige of het college van deskundigen het verslag niet binnen de bepaalde termijn heeft ingediend, dan wordt hij vervangen op verzoek van de meest gerede partij, onverminderd de schadevergoeding die de partijen mochten bekomen tegen de deskundigen om de door hen aanvaarde opdracht niet te hebben vervuld. In dit geval moet de deskundige of het

college van deskundigen daarenboven de door de partijen verleende voorschotten terugbetalen en de gedane onkosten dragen.

De staten van deskundigen worden begroot door de rechter, die uitspraak doet over de grond.

De regelen betreffende het deskundig onderzoek gelden insgelijks voor de onderscheidene rechtsmachten.]
(W. 29.V.1949)

Afdeling IV

[Afstand van vergunning] (W. 15.VII.1960)

Art. 60. Elke vergunninghouder mag, met machtiging van de Koning, afstand doen van het hem vergund mijnveld, indien werd bevonden dat er geen ontginbare afzetting van de stof, welke het voorwerp der vergunning uitmaakte, voorhanden is, of indien de vergunde afzetting opgehouden heeft met voordeel ontginbaar te zijn.

In het eerste geval, mag de afstanddoening ook slechts een gedeelte der vergunning betreffen.

Art. 61. Aanvraag om afstanddoening wordt ingediend en onderzocht volgens de regelen voorgeschreven door de wet omtrent aanvragen om vergunning.

Derde belanghebbenden kunnen in verzet komen tegen de aanvraag, mits artikel 28 wordt nageleefd.

De aanvraag wordt voor de eiser en op zijn kosten betekend aan de schuldeisers die een niet vervallen inschrijving op de mijn bezitten. Het bewijs van de betekening moet bij het verzoekschrift gevoegd worden.

Art. 62. Over elke aanvraag om afstanddoening wordt bij koninklijk besluit uitspraak gedaan. Afstand wordt slechts op gunstig advies van de [Raad van State] ingewilligd.

Een koninklijk besluit regelt daarvan de voorwaarden en bij voorkomend geval, bepaalt de tijdsbestekken binnen welke de aanvrager :

1) moet uitvoeren de voorgeschreven veiligheidswerken, overeenkomstig de van kracht zijnde wetten en verordeningen:

2) moet bekomen de handlichting van elke verpanding van de mijn.

Deze tijdsbestekken mogen, in buitengewone gevallen, op aanvraag van de vergunninghouder worden verlengd bij koninklijk besluit, de [Raag van State] gehoord.
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 63. Na verloop van de bij het vorig artikel voorziene tijdsbestekken doet de aanvrager aan de bestendige deputatie een bewijsschrift van de hypotheekbewaarder geworden, waarbij wordt bevestigd dat de mijn onbezwaard en vrij van alle inschrijving is en bericht hij aan dat college dat de voorgeschreven werken zijn uitgevoerd.

De bestendige deputatie, de mijn-ingenieur gehoord, doet, binnen zestig dagen na de ontvangst van het hierboven voorziene getuigschrift uitspraak over de vervulling van de voorwaarden die de aanvrager zijn opgelegd.

Hei besluit van de bestendige deputatie wordt door de zorg van de gouverneur, bij aangetekende brief, ter kennis gebracht van de aanvrager, van de derde personen die in verzet komen en van de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading.

De hypothecaire of bevoorrechte schuldeisers die het recht niet hebben verloren een inschrijving op de mijn te nemen of deze inschrijving te vernieuwen, mogen van dit recht gebruik maken tot aan bedoeld besluit of, ingeval zij in beroep komen zolang de termijn van dertig dagen, bij artikel 64 bepaald, niet is verstreken.

Art. 64. De belanghebbenden alsook de gouverneur mogen in beroep komen van de beschikkingen, krachtens het vorig artikel door de bestendige deputatie genomen.

Dit beroep moet ter griffie van het provinciaal bestuur worden ingediend binnen dertig dagen te rekenen van de kennisgeving.

Over dit beroep wordt beslist door de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading, die vooraf het advies van de [Raad van State] inwint.
(RB 23 VIII 1948)

Art. 65. Een door het Staatsblad afgekondigd bericht maakt bekend of aan de vereisten van het koninklijk besluit al of niet is voldaan.

Bij voorkomend geval, wordt de afstanddoening eerst van kracht te rekenen van de dag dezer bekendmaking.

Art. 66. Afstand heeft ten gevolge de miineigenaar voor de toekomst te ontheffen van de verschillende lasten voortspruitende uit de vergunning. Hij blijft aansprakelijk tegenover de belanghebbenden voor de schade veroorzaakt door zijn ontginningswerken.

Art. 67. De ontbonden mijnmaatschappijen mogen hun vereffening niet afsluiten alvorens het haar vergund mijnveld te hebben overgedragen of, bij voorkomend geval, het te hebben afgestaan overeenkomstig de voorschriften van deze samengeordeende wetten.

Afdeling V

Vervallenverklaring van de vergunningen tot ontginning

Art. 66. Elke vergunninghouder is verplicht tenzij bij wettige verhindering, zijn werken ten laatste vijf jaren na de bekendmaking der akte van vergunning te beginnen.

Deze termijn neemt, wat betreft de vergunningen die aan deze wet voorafgaan, een aanvang te rekenen van het in werking treden derzelfde.

De binnen dit tijdsbestek begonnen werken moeten geleidelijk worden voortgezet tot het werkelijk ontginnen der mijn en mogen niet worden geschorst zonder wettige redenen.

Art. 69. De vergunning vervalt zes maanden na een aanmaning, behoorlijk aan de vergunninghouder betekend door de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading :

1" indien de vergunninghouder in gebreke blijft te voldoen aan de vereisten van het vorig artikel;

2" indien van de begonnen ontginningswerken sinds ten minste vijf jaren werd afgezien en deze, na de

hierboven voorziene aanmaning, niet werden hervat en regelmatig voortgezet? gedurende ten minste vijf jaren.

De vergunninghouder mag evenwel van de overwegende redenen zijner werkloosheid doen blijken;

3" wanneer, zonder erkende wettige oorzaak en door het toedoen van de vergunninghouder, de ontginning op zodanige wijze is beperkt of geschorst dat de openbare veiligheid is bedreigd of de behoeften der verbruikers in gevaar zijn gebracht.

[Art. 69bis. Onverminderd de oorzaken van vervallenverklaring waarin artikel 69 voorziet, kan iedere steenkolenmijnconcessie door de Koning ambtshalve vervallen worden verklaard bij toepassing van artikel 16 van de wet betreffende het opsporen en exploiteren van ondergrondse berggruimten in situ bestemd voor het opslaan van gas.

Het koninklijk besluit bepaalt dat de vervallenverklaring als intrekking geldt. Dat besluit kan voorschrijven dat de concessiehouder van de vervallen verklaarde concessie niet meer verplicht zal zijn in het onderhoud van de mijn te voorzien overeenkomstig artikel 73 en het dan bedingen dat die verplichting zal rusten op de houder van de exploitatievergunning van de ondergrondse berggruimte in situ bestemd voor het opslaan van gas.

Wanneer die vervallenverklaring geschiedt overeenkomstig de twee vorige leden, zullen artikel 70 en artikel 71, eerste lid, niet van toepassing zijn.]
(W. 18.VII.1975)

Art. 70. De rechtsvordering tot vervallenverklaring wordt voor de burgerlijke rechtbanken gebracht ten verzoeken van het openbaar ministerie, hetwelk handelt op aanvraag van de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading, opgesteld overeenkomstig het advies van de [Raad van State].
(RB. 23.VIII.1948)

Art. 71. Is de vervallenverklaring aangenomen door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, dan wordt de vergunning bij koninklijk besluit ingetrokken.

De intrekking heeft haar uitwerking te rekenen van de dag, waarop dit koninklijk besluit bindend wordt. Zij brengt de zaken op dezelfde voet als of de vergunning niet werd verleend. De mijn kan slechts krachtens een andere vergunningsakte opnieuw worden ontgonnen.

[Art. 71bis. Wanneer elke ontginning in een steenkolenmijnvergunning stopgezet is en de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen erkent dat een economische ontginning van de mijn door de vergunninghouder niet langer mogelijk is, kan de Koning, op de voordracht van de Minister tot wiens bevoegdheid de mijnen behoren en op het eensluidend advies van de Raad van State, de vergunning onmiddellijk, zonder voorafgaand vonnis, intrekken.

[Dezelfde procedure kan, na raadpleging van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen gevolgd worden voor eender welke concessie waarin de werken niet begonnen zijn binnen een termijn van tien jaar volgend op de bekendmaking van de akte van concessie.]

(W. 24.I.1958)

Vijftien dagen ten minste voor hij het geval bij de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen aanhangig maakt, geeft de Minister tot wiens bevoegdheid de mijnen behoren van zijn voorname kennis aan de vergunninghouder van de mijn, die zijn opmerkingen aan genoemde raad kan voorleggen.

De vergunninghouder wiens vergunning ingetrokken wordt, is onderworpen aan de verplichtingen bij artikel 73 opgelegd.

Slechts krachtens een nieuwe vergunningsakte, verleend op het eensluidend advies van de Nationale Raad voor de Steenkolenmijnen, kan de mijn opnieuw worden ontgonnen.

De nieuwe vergunninghouder geniet de voordelen bepaald in artikel 72.]

(W. 2.II.1951)

Art. 72. De nieuwe vergunninghouder heeft het recht zonder vergoeding over te nemen de putten, de gangen en al de ondergrondse werken in 't algemeen.

Wat de andere aanhorigheden der mijn betreft, inzonderheid wat betreft

de gronden, de gebouwen, de werktuigen, hij kan deze niet overnemen dan met last de vervallen vergunninghouder te vergoeden volgens schatting der deskundigen.

De vergoeding mag evenwel niet te boven gaan het bedrag der uitgaven werkelijk gedaan voor het aankopen of bouwen van voormelde aanhorigheden.

Voor de benoeming der deskundigen, de bepaling, de bewaarestelling en de betaling der vergoeding, alsook voor de inbezitstelling der overgenomen aanhorigheden, wordt gehandeld zoals inzake van onteigening ten algemenen nutte. Aangaande de zakelijke rechten waarmede de aanhorigheden mochten bezwaard zijn, brengt de bewaarestelling de gevolgen teweeg welke door de desbetreffende wetten zijn bepaald.

Art. 73. De vervallen verklaarde vergunninghouder blijft aansprakelijk voor de schade die wordt erkend te zijn veroorzaakt door zijn ontginning.

Totdat er een nieuwe vergunning is verleend, is hij verplicht in het onderhoud der mijn te voorzien.

Blijft hij in gebreke de nodige werken tot het vrijwaren van de openbare veiligheid en van het behoud der mijn uit te voeren, dan heeft, in spoedeisende gevallen, de Staat het recht, na een zonder gevolg gebleven aanmaning, en zelfs zonder deze formaliteit, ambtshalve daartoe te doen overgaan.

De daarvoor door de Staat gedane kosten en de achterstallige rechten welke hem alsook aan de eigenaars van de bovengrond zijn verschuldigd, zijn bij voorrecht te verhalen op de aanhorigheden der mijn of op de door de nieuwe vergunninghouder krachtens het vorig artikel verschuldigde sommen.

[Afdeling VI

Intrekking van onbeheerde concessies]
(W 15.VII.1960)

[Art. 73bis. Wanneer de concessiehouder overleden, onbekend of ver-

mist is en zijn erfgenamen of rechtsopvolgers overleden, onbekend of vermist zijn, wanneer de concessiehouder een ontbonden vennootschap is en in de vervanging van de overleden of vermiste vereffenaars onmogelijk kan worden voorzien, kan de Minister tot wiens bevoegdheid het mijnwezen behoort, op gelijkkluidend advies van de Raad van State, in het Belgisch Staatsblad, in twee dagbladen van de hoofdstad en in twee dagbladen van de provincie waar de mijn is gelegen, een bericht doen plaatsen om de eventuele rechthebbenden van de concessie mede te delen dat deze laatste zal worden ingetrokken indien zij hun rechten niet opeisen.

De opeising wordt gedaan door een [gerechtsdeurwaardersexploot] betekend aan de Minister tot wiens bevoegdheid het mijnwezen behoort.
(W. 5.VI.1963)

Indien blijkt dat de belanghebbende geen recht op de concessie heeft, stelt het openbaar ministerie op verzoek van de Minister tot wiens bevoegdheid het mijnwezen behoort, bij de burgerlijke rechtbanken een vordering tot ontkenning van rechten in.

Heeft de titularis van de concessie zijn rechten niet opgeëist of wordt aan de eiser geen enkel recht toegekend, dan kan de concessie zes maanden na de bekendmaking bij koninklijk besluit worden ingetrokken.
(W. 15.VII.1960)

[Art. 73ter. De intrekking heeft uitwerking vanaf de dag waarop het koninklijk besluit in zijn geheel in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt. De intrekking van de concessie ontlast de concessiehouder niet van de aansprakelijkheid wegens de schade waarvan mocht worden bevonden dat zij door zijn ontginning is veroorzaakt.

Slechts krachtens een nieuwe akte van concessie kan de mijn opnieuw worden ontgonnen. De nieuwe concessiehouder heeft het recht, zonder vergoeding, de putten, gangen en alle ondergrondse werken in 't algemeen over te nemen.]
(W. 15.VII.1960)

TITEL V

TOEZICHT OVER DE MIJNEN DOOR DE ADMINISTRATIE

Art. 74. De mijningenieurs zullen, onder de bevelen van de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading en van de bestendige deputaties, politie-toezicht oefenen tot behoud der gebouwen en tot veiligheid van de grond.

Art. 75. Zij zullen nagaan op welke manier de ontginning gedaan wordt, 't zij om de eigenaars in te lichten omtrent bezwaren of verbeteringen, 't zij om de Administratie op de hoogte te brengen van de gebreken, misbruiken of gevaren welke er mochten in voorkomen.

Art. 76. Wat betreft de mijnen, de graverijen en de onderaardse groeven, alsmede de bovengrondse aanhorigheden, voorzien koninklijke besluiten in de maatregelen te nemen hetzij bij wijze van voorkoming, hetzij in geval van dreigend gevaar, zowel om de openbare veiligheid, gezondheid en geriefelijkheid te waarborgen als met het oog op de gaafheid der mijn, de stevigheid der werken, de veiligheid en de gezondheid der arbeiders en het behoud der bovengrondse eigendommen en bruikbare wateren.

Zij omschrijven de bevoegdheid der overheden belast met de maatregelen van uitvoering en inzonderheid, zo daartoe aanleiding bestaat, de schorsing van het bedrijf, het verbod voorlopig te ontginnen, zelfs voor een onbepaalde tijd, en het ambtshalve uitvoeren van de nodige werken.

Zij zullen het verhaal en de waarborg waarvan de belanghebbenden genieten vaststellen. Deze besluiten zullen genomen worden na advies van [de Raad van State] de Hogere Raad voor Hygiëne, voor diegenen die de bepalingen zullen regelen welke moeten genomen worden ten einde de gezondheid der arbeiders te vrijwaren. (1)
(RB. 23.VIII.1946)

(1) De wet van 19 augustus 1946 vertoont, voor deze alinea, een verschil tussen de Nederlandse en de Franse tekst.

De werken, met inbegrip van de gene uit te voeren voor de veiligheid der voormalige mijnschachten binnen de omgrenzing van het vergund mijnveld aanwezig, komen ten laste van de tegenwoordige ontginner, zelfs indien deze werken ambtshalve moeten worden uitgevoerd krachtens de verordeningen voorzien bij dit artikel.

[Art. 76bis. § 1. De Koning kan alle passende maatregelen treffen aangaande toezicht, controle en coördinatie der geneeskundige diensten waarvan Hij de oprichting kan voorschrijven in de mijnen, graverijen en ondergrondse groeven ten einde zich zowel van hun werking als van hun doelmatigheid te vergewissen, en inzonderheid :

a) de bevoegdheden en de erkenningsvoorwaarden van die diensten bepalen;

b) ze onderwerpen aan de richtlijnen der diensten van de medische inspectie van het Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg;

c) aan verschillende mijnen, graverijen of ondergrondse groeven toelaten deze geneeskundige diensten gemeenschappelijk in te richten.

De Koning kan eveneens de voorwaarden van de vereiste geneeskundige geschiktheid voor het uitoefenen van zekere werkzaamheden bepalen.

De Koning treft de maatregelen bepaald in deze paragraaf nochtans slechts na advies van een of meer van de hierna opgesomde organismen :

De Nationale Gemengde Mijncommissie;

De Hoge Raad voor de Volksgezondheid;

De Hoge Raad voor Hygiëne in de Mijnen.

De geraadpleegde organismen zijn gehouden hun advies binnen twee maanden te geven.

§ 2. Onverminderd . de toepassing van de wet van 28 juni 1932 betreffende het gebruik der talen in bestuurszaken, zullen de door bovenvermelde geneeskundige diensten aan de werknemers afgegeven bescheiden in het Frans, in het Nederlands en in het Duits gedrukt zijn.]

(W. 15.VII.1957)

[Art. 76ter. § 1. Elke mijn, graverij en ondergrondse groef stelt ten minste één dienst in voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen. Elke mijn, graverij en ondergrondse groef stelt één of meer comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen in per bedrijfszetel, voor zover daarin ten minste 20 werknemers arbeiden.

De Koning bepaalt, na advies van de Nationale Gemengde Mijncommissie, de bevoegdheid van voornoemde organen en regelt de werkingsmodaliteiten ervan. Onder dezelfde voorwaarden bepaalt Hij de samenstelling van de diensten voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen.

De Koning kan, bovendien, na advies van de Nationale Gemengde Mijncommissie, alle maatregelen treffen om de werkzaamheden van de hierboven bedoelde organen, zowel op het nationaal vlak als op het gewestelijk vlak, te coördineren.

Alle bevelen, raadgevingen en opvoedende aanbevelingen vanwege de bij dit artikel bedoelde organen voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen, die schriftelijk, door middel van aanplakbiljetten of individuele nota's aan de werknemers gegeven worden, zullen op zulke wijze gesteld zijn, dat zij door alle werknemers worden begrepen.

Hetzelfde geldt voor de berichten die betreffende de vergaderingen van genoemde organen worden aangeplakt.

§ 2. De comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen zijn paritair samengesteld uit werkende en plaatsvervangende afgevaardigden van het personeel en van de werkgever.

De werkende en plaatsvervangende afgevaardigden van het personeel worden bij geheime stemming verkozen op kandidatenlijsten voorgedragen door de representatieve werknemersorganisaties.

Te dien einde, worden als representatieve werknemersorganisaties beschouwd de op nationaal vlak verbonden interprofessionele organisaties, die ten minste 50.000 leden tellen en die in de Centrale Raad voor het Bedrijfs-

leven en de Nationale Arbeidsraad vertegenwoordigd zijn.

De Koning stelt, na advies van de Nationale Gemengde Mijncommissie, het aantal leden vast van de comités, bepaalt de voorwaarden van stemrecht en verkiesbaarheid, alsmede de verkiezingsprocedure.

§ 3. Wat de in § 2 bedoelde afgevaardigden van het personeel betreft, zijn de volgende bepalingen toepasselijk :

a) Elke werknemer die aan de verkiesbaarheidsvoorwaarden voldoet en op een kandidatenlijst voorkomt geniet wettelijke bescherming : hij mag slechts afgedankt worden om een gewichtige reden of om redenen van economische of technische aard, welke vooraf door het bevoegd paritair comité zijn erkend.

Bij gebreke van overeenstemming in de schoot van het paritair comité wordt het geschil beslecht door het rechtscollege, bedoeld bij § 6.

De verkozen kandidaat geniet deze bescherming vanaf de vijftiende dag vóór het aanplakken van de datum der verkiezingen tot de datum van de installatie van de leden die bij de volgende verkiezingen verkozen worden.

De niet-verkozen kandidaat geniet dezelfde bescherming wanneer het zijn eerste kandidatuur betreft: voor elke volgende kandidatuur geniet hij deze bescherming slechts gedurende twee jaren vanaf het aanplakken van het resultaat van de verkiezingen.

De Koning bepaalt welke termijn moet verlopen tussen het aanplakken van de datum der verkiezingen en de datum waarop de kandidaturen moeten worden ingediend.

b) De afzetting van de afgevaardigde wegens een zware tekortkoming in de uitoefening van zijn functie, mag voor het § 6 van dit artikel bedoelde rechtscollege vervolgd worden door de organisatie welke de kandidatuur van de afgevaardigde heeft voorgedragen.

c) Elke afdanking van de zijde van het ondernemingshoofd met schending van de bij het recht ingestelde wettelijke bescherming geeft aan de werknemer het recht opnieuw in de onder-

neming te worden opgenomen overeenkomstig de clausules en voorwaarden van zijn contract, voor zover hij dit bij een ter post aangetekend schrijven heeft aangevraagd binnen dertig dagen na de datum van de afdanking, van het vonnis waarbij verklaard wordt dat de afdanking niet gerechtvaardigd was, of van de voordracht der kandidatenlijsten.

Het ondernemingshoofd dat de afgevaardigde of de werknemer die op een kandidatenlijst was voorgedragen, opnieuw opneemt, is gehouden het door die werknemer geleden loonverlies te vergoeden, alsmede de desbetreffende werkgevers- en werknemersbijdragen voor de maatschappelijke zekerheid te storten.

Bij gebrek aan wederopneming is het ondernemingshoofd gehouden aan de afgedankte werknemer een vergoeding uit te betalen gelijk aan het bedrag van twee jaar loon, met inbegrip van de krachtens het contract verschuldigde voordelen en onverminderd een aanvullende vergoeding welke overeenstemt met het verschil tussen de hiervoren bedoelde forfaitaire vergoeding en de krachtens het contract of de gebruiken verschuldigde vergoeding en onverminderd elke andere bijkomende vergoeding wegens stoffelijke of zedelijke schade.

§ 4. De prestaties van de leden van de voornoemde comités worden voor het loon gelijkgesteld met werkelijke arbeidstijd zelfs indien zij buiten de arbeidsuren worden geleverd.

§ 5. De Koning bepaalt onder welke voorwaarden de leden van de voornoemde comités de bijstand van deskundigen mogen vorderen. Hij bepaalt de schaal van hun vergoedingen, die ten laste van de werkgever komen.]
(W. 15.VII.1957)

[§ 6. De geschillen ontstaan uit de toepassing van dit artikel en van de uitvoeringsbesluiten ervan behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank in wier rechtsgebied de bedrijfszetel gevestigd is.

De werkgevers, de werknemers of de betrokken representatieve organisaties kunnen volgens de procedure die

door de Koning bepaald wordt, bij het in het eerste lid bedoelde gerecht :

1° een aanvraag indienen tot nietigverklaring van de verkiezingen voor de aanwijzing van de vertegenwoordigers van het personeel in de voornoemde comités;

2° een aanvraag indienen om het bestaan of de afwezigheid te doen vaststellen van redenen van economische of technische aard als bedoeld in § 3, a, waarover het bevoegd paritair comité zich niet heeft uitgesproken of zich niet heeft kunnen uitspreken binnen de twee maanden te rekenen vanaf de datum van de aanvraag die hem daartoe wordt gedaan.]

(W. 10.X.1967)

[Art. 76quater. Onverminderd de plichten van de officieren van de gerechtelijke politie, wijst de Koning de personen aan die belast zijn met het toezicht op de toepassing van de beschikkingen van artikelen 76bis en 76ter en van de uitvoeringsbesluiten ervan, en bepaalt hun bevoegdheden. Deze personen hebben vrije toegang tot om het even welke werkplaats van de ondernemingen welke aan de beschikkingen van artikelen 76bis en 76ter onderworpen zijn.

De werkgevers, hun aangestelden of belasthebbers, evenals de werknemers zijn gehouden hun de inlichtingen te verstrekken, die zij vragen om zich te vergewissen of de beschikkingen van artikelen 76bis en 76ter en de uitvoeringsbesluiten ervan worden nageleefd.]

(W. 15.VII.1957)

Art. 77. Besluiten, door de Minister van Nijverheid, Arbeid en Bevoorrading krachtens artikel '76 te nemen, mogen slechts uitgevaardigd worden na inwinning van het advies van de [Raad van State]; die besluiten moeten met redenen omkleed worden.

In dringende gevallen wordt door de vorige bepaling niet afgeweken van de voorlopige uitvoering der maatregelen, overeenkomstig de bestaande wetten, 't zij door de bestendige deputatie, 't zij door de mijnningenieurs voorgeschreven.

(RB. 23.VIII.1948)

TITEL VI

MIJNBOUWVERGUNNINGEN OF MIJNONTGINNINGEN VOOR DE WET VAN 21 APRIL 1810

§ 1. De vroegere mijnbouwvergunningen in 't algemeen.

Art. 76. Zij, die vóór de wet van 1810 een mijnbouwvergunning hadden verkregen, worden, met de dag van de bekendmaking van die wet, onverstoorbare eigenaars zonder enige voorafgaande formaliteit van aanplakking, nazien van gronden of andere; alleen wordt hun ten laste gelegd, desgevallend, de met de bovengrondeigenaars afgesloten verdragen na te leven zonder dat deze zich de artikelen 6 en 42 der wet van 1810 ten nutte kunnen maken.

Art. 79. [.....]
(Niet meer toepasselijk)

§ 2. Bedrijven waarvoor de wet van 1791 niet werd toegepast.

Art. 80. Wat betreft de mijnveldontginners die de wet van 1791 niet hebben toegepast en die niet overeenkomstig die wet de grenzen van hun mijnveld hebben laten vaststellen, die zullen vergunning verkrijgen om hun huidig mijnveld overeenkomstig deze samengeordende wetten te ontginnen; dienvolgens zullen de grenzen van hun mijnvelden, op hun aanvraag of op aanzoek van de bestendige deputaties, vastgesteld worden, en hun zal alleen ten laste gelegd worden de met de bovengrondeigenaars afgesloten verdragen na te leven zonder dat deze zich de artikelen 6 en 42 der wet van 1810 kunnen ten nutte maken.

Art. 81. [.....]
(Niet meer toepasselijk)

Art. 82. In geval van plaatselijke gebruiken of oudere wetten welke mochten aanleiding geven tot het oplossen van buitengewone gevallen, zullen deze die mochten voorkomen, opgelost worden door de akten van mijnbouwvergunning of door de rechtbanken en gerechtshoven, naar de rechten der

partijen voortspruitende uit gevestigde gebruiken, wettig verkregen verjaring of wederzijdse verdragen.

Art. 83. De moeilijkheden welke mochten oprijzen tussen de administratie en de mijnveldontginners, met betrekking tot de mijnveldgrenzen, worden opgelost door de akte van mijnbouwvergunning.

Wat aangaat de geschillen die mochten oprijzen tussen de naburige ontginners, die worden beslecht door de rechtbanken en gerechtshoven.

TITEL VII

VERORDENING BETREFFENDE EIGENDOM EN ONTGINNING VAN GRAVERIJVELDEN

Afdeling I

Graverijvelden

Art. 84. De graverijveldontginning is aan bijzondere voorschriften onderworpen. Zonder toelating mag er niet worden toe overgegaan.

Art. 85. In de akte van toelating worden de grenzen bepaald van het verleend graverijveld alsmede de na te leven voorschriften, wat aangaat de openbare veiligheid en gezondheid.

Afdeling II

Eigendom en ontginning van oerafzettingen

Art. 86. De eigenaar van de grond waarop oer te vinden is moet die in voldoende hoeveelheid ontginnen om zoveel mogelijk in de behoeften te voorzien van de in de nabijheid met wettige toelating opgerichte inrichtingen. In dit geval, moet de eigenaar daaromtrent enkel de verklaring doen bij de bestendige deputatie der provincie; die verklaring behelst de aangifte der plaatsen; de afvaardiging verleent akte van deze verklaring, wat voor de eigenaar tot toelating dient en deze mag dan zonder verdere formaliteiten ontginnen.

Art. 87. Ontgint de eigenaar zelf niet, dan mogen de smelterijondernemers in zijn plaats ontginnen mits :

1" de eigenaar daarvan te verwittigen; deze mag echter binnen de maand na die verwittiging verklaren dat hijzelf begeert te ontginnen;

2" van de bestendige deputatie toelating daartoe te verkrijgen, naar het advies van de mijningenieur, de eigenaar gehoord.

Art. 88. Heeft de eigenaar, na verloop van een maand, niet verklaard dat hij zelf begeert te ontginnen, zo wordt hij geacht van de ontginning af te zien; dan mag de smelterijondernemer, na verkregen toelating, onmiddellijk uitgravingen doen in de onbebouwde en braakliggende gronden en, na de oogst, in al de andere gronden.

Art. 89. Wanneer de eigenaar niet een voldoende hoeveelheid ontgint of zonder wettige reden de uitdelingswerken gedurende meer dan een maand schorst, dan moeten de smelterijondernemers bij de bestendige deputatie in voorziening komen, ten einde ertoe gemachtigd te worden in zijn plaats te ontginnen.

Laat de smelterijondernemer een maand verlopen zonder van die machtiging gebruik te maken, dan wordt ze geacht niet te zijn verleend en de eigenaar van de grond treedt weer in al zijn rechten.

Art. 90. Wanneer een smelterijondernemer ophoudt een oergrond te ontginnen is hij ertoe gehouden die weer bebouwbaar te maken of de eigenaar schadeloos te stellen.

Art. 91. Indien verschillende smelterijondernemers er naar dingen dezelfde ondergrond te ontginnen, dan stelt de bestendige deputatie, naar het advies van de mijningenieur, vast welke gedeelten elk van hen zal mogen ontginnen.

De bestendige deputatie stelt eveneens vast in welke verhoudingen elke smelterijondernemer het recht zal hebben op oeraankoop, zo de oerafzetting door de eigenaar ontgonnen wordt.

Art. 92. Wanneer de eigenaars de oerafzetting ontginnen om oer aan de smelterijondernemers te verkopen, dan

wordt de prijs ervan onder hen in der minne geregeld of door deskundigen gekozen of ambtelijk aangesteld, die moeten rekening houden met de grondligging, met de delfkosten en met de door het delven veroorzaakte schade.

Art. 93. Wanneer de smelterijondernemers oer hebben laten uitdelven, moet er aan de grondeigenaar, vooreer het oer wordt weggehaald, een vergoeding worden betaald die eveneens moet worden geregeld door deskundigen welke moeten rekening houden met de grondligging, de veroorzaakte schade, de oerwaarde, na afrekening van de ontginningskosten.

Art. 94. Licht het oer in domeinwouden, in wouden van openbare inrichtingen of van gemeenten, dan kan de toelating tot ontginning slechts verleend worden na de administratie van het boswezen te hebben gehoord. De akte tot toelating moet aangeven over welke gronduitgestrektheid uitgravingen mogen gedaan worden. De ontginners zijn bovendien verplicht de schade te betalen door de ontginning veroorzaakt en de beschadigde plaatsen, of een door de toelatingsakte bepaalde daarmee gelijkstaande oppervlakte opnieuw te bezaaien of te beplanten.

Art. 95. De eigenaars, smelterijondernemers of bedrijfshoofden, die oer ontginnen, mogen bij die ontginning regelmatige werken niet door ondergrondse galerijen aanleggen, zonder daarvoor een vergunning te hebben verkregen der Ie afdeling van titel III en der bepalingen Jan titel IV.

Art. 96. Voor oerafzettingen of voor afzettingen waarin het erts anders- of laagsgewijs opgehoopt ligt, mag geen vergunning tot ontginning worden verleend tenzij in de volgende gevallen :

1° wanneer het niet meer mogelijk is aan de open lucht te ontginnen en wanneer het aanleggen van schachten, galerijen en kunstwerken nodig is:

2° wanneer de verdere ontginning, schoon nog mogelijk, weinig jaren moet duren, en nadien de ontginning mei schachten en galerijen onmogelijk maken.

Art. 97. In geval een vergunning tot ontginning wordt verkregen, blijft de vergunninghouder er immer toe verplicht : 1° aan de inrichtingen, welke zich er aanschaffen in het concessieterrein de tot haar bedrijf nodige hoeveelheid te bezorgen tegen de in bij de lasten ingeschreven, of door de administratie vastgestelde prijs; 2° de eigenaars, ten behoeve van welke de ontginning gedaan werd, te vergoeden in verhouding van het inkomen dat ze van het concessieterrein genieten.

Afdeling III

Kies en aluinige aarde

Art. 98. De ontginning van kies en aluinige aarde wordt onderworpen aan de bij artikelen 84 en 85 voorgeschreven formaliteiten; ze geschiedt door de grondeigenaars, of door andere personen die er toelating voor verkregen hebben omdat eerstgenoemden niet ontgonnen.

Art. 99. Geschiedt de ontginning door niet-eigenaars, dan worden deze, ten gunste der eigenaars, belast met het betalen van een vergoeding, die in der minne of door deskundigen zal bepaald worden.

[Afdeling IIlbis

Dolomiet en kalkhoudende rotssteen, plastische klei en sommige soorten van baksteenaarde] (W. 51.1957)

[Art. 99bis. Bij gebrek aan toestemming van de eigenaar, kan de Koning iedere onderneming, die daartoe een aanvraag doet, machtigen tot exploitatie van de afzettingen der in artikel 3. 3°, genoemde stoffen, om te voorzien in de bevoorrading van een bedrijfszetel waar diezelfde stoffen sedert ten minste dertig jaar worden gewonnen, op voorwaarde echter :

1° dat de onderneming zelf niet over voldoende reserves beschikt;

2° dat de eigenaar zich niet met winning bezighoudt of, wanneer hij dat wel doet, dat de werking der installaties van de aanvrager onontbeerlijk is voor 's lands economie en dat de delfstofafzettingen, waarvoor de aanvraag wordt gedaan, niet noodzakelijk zijn voor de goede gang van het be-

drijf van de eigenaar of voor de normale afschrijving van dezes installaties.

Tevens mag, bij gebrek aan toestemming van de eigenaar, elke onderneming waar men sedert ten minste dertig jaar de stoffen, vermeld onder 3° van artikel 3 ontgint, met machtiging van de Koning, de gronden die in haar exploitatieterrein een enclave of uitsprong maken, in gebruik nemen en exploiteren, op voorwaarde dat zij de economische en rationele exploitatie van de bedden belemmeren en geen deel uitmaken van een in bedrijf zijnde aanpalende onderneming.

De afzettingen gelegen op de in artikel 17 van deze wet opgesomde plaatsen, kunnen alleen dan in aanmerking komen voor een machtiging tot ontginnen, wanneer deze plaatsen gelegen zijn in de zones bestemd voor de nijverheid, zoals deze afgebakend zijn op de bijzondere of algemene plannen van stedenbouwkundige aanleg.]

(W. 5.1.1957)

[Art. 99ter. De aanvraag wordt gericht aan de bestendige deputatie van de provincieraad der provincie waar het grootste gedeelte van de gevraagde delfstofafzettingen is gelegen.

Hierin zullen worden vermeld :

1° naam, hoedanigheid en woonplaats van de aanvrager;

2° naam, hoedanigheid en woonplaats van de belanghebbende eigenaars;

3° de jaarlijks te ontginnen hoeveelheden van de afzetting die het voorwerp der aanvraag uitmaakt, alsook het gemiddelde van de tijdens de laatste vijf jaren door de aanvrager gewonnen hoeveelheden.

Een op de schaal van 1/2.500 opge maakt plan, dat de te exploiteren percelen aanduidt, zal er in viervoud worden bijgevoegd.

De mijnningenieur, de bestendige deputatie en de Raad van State geven achtereenvolgens hun advies over de aanvraag.

De Koning regelt de procedure voor de inbezitstelling van de gemachtigde.]

(W. 5.1.1957)

[Art. 99quater. De gemachtigde is de eigenaar een jaarlijkse vergoeding

en een jaarlijks recht verschuldigd. De vergoeding is gelijk aan het dubbele van wat het terrein, waarvoor machtiging wordt verleend, netto zou hebben opgebracht. Het recht is evenredig aan de jaarlijkse winning. De vergoeding en het bedrag van het recht worden bij onderling goedvinden of door deskundigen vastgesteld. Eén of meer deskundigen worden door partijen of, bij gebrek aan overeenstemming, op verzoek van de meest gereede partij, door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van de zetel der exploitatie aangewezen. Het koninklijk besluit dat de machtiging verleent, geeft het bedrag van het aldus vastgestelde recht aan.

Wanneer in de loop van het jaar geen voldoende winning heeft plaats gehad, wordt het recht berekend op grond van de jaarlijkse winning die in de aanvraag tot machtiging is bedongen. De rechten aldus voor de niet verwezenlijkte winning betaald, worden afgetrokken van die welke zouden verschuldigd zijn voor de eventuele tijdens de volgende jaren verwezenlijkte winningsoverschotten.

De eigenaar kan te allen tijde eisen dat zijn terrein wordt aangekocht en dat de op het tijdstip van de aankoop gekapitaliseerde waarde van het recht wordt uitbetaald.

De aankoopprijs is gelijk aan tweemaal de waarde die het terrein vóór de exploitatie had, zonder rekening te houden met de exploiteerbare stoffen die het bevat.

De waarde van het recht wordt bepaald met inachtneming van de inhoud der afzettingen bij de aankoop, van de jaarlijkse winning in de aanvraag om machtiging aangegeven, van het bedrag van het recht, alsmede van de rechten die reeds voor nog niet verwezenlijkte winning zijn betaald. De in aanmerking te nemen rentevoet wordt door de Koning vastgesteld.

Als de exploitatie van het terrein ten einde is en de eigenaar geen gebruik maakt van het recht hem bij lid 3 van dit artikel verleend, is de gemachtigde verplicht het terrein geschikt te maken voor het gebruik waartoe het tevoren was bestemd. Is dat niet mogelijk, dan is hij gehouden de eigenaar te vergoeden.]

(W. 5.1.1957)

Afdeling IV

Algemene bepalingen betreffende de toelatingen

Art. 100. Toelating zal verleend worden mits er gebruik van te maken binnen een bepaalde tijd; zij wordt voor een onbepaalde tijd verleend, tenware de duur ervan in de toelatingsakte zelf vermeld werd.

Art. 101. In geval van overtreding moet het door de bevoegde overheden opgemaakt proces-verbaal worden overgemaakt aan de procureur des Konings, die zo daar reden toe bestaat, de intrekking der toelating en de toepassing der desbetreffende strafwetten zal nastreven.

Art. 102. De thans bestaande inrichtingen behouden het genot van hun rechten onder de verplichting voor deze, die nooit een machtiging verkregen hebben, of die de vroeger verkregen machtiging niet meer kunnen vertonen, er een te verkrijgen vóór 1 januari 1813, op straf van een drievoudig toelatingsrecht te betalen voor elk jaar, waarvoor ze verwaarloosd hebben zich daarvan te voorzien en er niettemin gebruik hebben van gemaakt.

Art. 103. De toelatingsakte voor het oprichten van inrichtingen voor ijzerbewerking machtigt de aanvragers ertoe opsporingen te doen zelfs buiten hun eigendom en de door hen ontdekte, of de vroeger reeds gekende ertsafzettingen te ontginnen, mits de bepalingen van afdeling 2 na te leven.

Art. 104. De aanvragers worden er eveneens toe gemachtigd zuiveringscylinders, wasserijen en vervoerwegen aan te leggen op de gronden, die hun niet toebehoren, doch onder voorbehoud van het in artikel 17 bedongene; dit alles mits vergoeding aan de eigenaars van de grond en mits ze een maand vooraf ervan te verwittigen.

Art. 105. Worden in bovenstaande artikelen 100 en 104 ingetrokken, de bepalingen betrekking hebbende op de toelating voor nijverheidsinrichtingen.

TITEL VIII

Afdeling I

De groeven

Art. 106. Het Staatsbestuur is gemachtigd de ontginning der groeven in de open lucht binnen de palen en in de voorwaarden die het zal bepalen te onderwerpen aan de politie over de gevaarlijke, ongezonde of hinderlijke gestichten.

Art. 107. De door onderaardse uitdelingen ontgonnen groeven zullen insgelijks aan een stelsel van voorafgaandelijke machtiging kunnen onderworpen worden, onverminderd het bij het volgende artikel ingestelde toezicht.

Art. 108. Wanneer de groefontginning geschiedt door middel van ondergrondse galerijen, dan valt ze onder het toezicht van de administratie, zoals gezegd in titel V.

[Art. 108bis. Bij gebrek aan toestemming van de eigenaar mag elke exploitant van een in open lucht of ondergronds geëxploiteerde, en sedert ten minste dertig jaar gevestigde groeve, met machtiging van de Koning, de gronden welke in zijn exploitatieterrein een enclave of uitsprong vormen, in gebruik nemen en exploiteren, op voorwaarde dat zij de economische en rationele exploitatie van de bedden belemmeren en geen deel uitmaken van een in bedrijf zijnde aanpalende groeve.

De gronden, gelegen op de bij artikel 17 van deze wet opgesomde plaatsen, kunnen alleen dan in aanmerking komen voor een machtiging tot ontginnen, wanneer deze plaatsen gelegen zijn in de zones bestemd voor de nijverheid, zoals deze afgebakend zijn op de bijzondere of algemene plannen van stedenbouwkundige aanleg.

De machtiging tot exploitatie en ingebruikneming van het aangevraagde terrein wordt verkregen volgens de in artikel 99ter gestelde regelen.

Rechten en verplichtingen van gemachtigde en eigenaar worden bepaald overeenkomstig artikel 99quater.]
(W. 5.1.1957)

Afdeling II

De turfvelden

Art. 109. Turfvelden mogen slechts ontgonnen worden door de grondeigenaar of mits dezès toestemming.

Art. 110. Elke eigenaar die thans ontgint of met turfontginning in zijn grond een aanvang wil nemen, mag, op straf van een geldboete van honderd frank, zijn bedrijf niet voortzetten noch aanvangen, tenzij hij zulks vooraf aan de gouverneur der provincie heeft aangevraagd en daartoe de toelating heeft bekomen overeenkomstig de van kracht zijnde bepalingen.

Art. 111. Een verordening van openbaar bestuur zal de algemene leiding bepalen der uitgravingswerken in de grond waar de turf gelegen is, alsmede de richting der droogmakingsgreppels en ten slotte, al de maatregelen geschikt om de waterafleiding naar de valleien en de aanslijking der turfgraverij te vergemakkelijken.

Art. 112. De eigenaars-ontginners. 't zij bijzondere personen, 't zij gemeenten, 't zij openbare inrichtingen, zijn verplicht zich daarnaar te gedragen op straf van ertoe gedwongen te worden hun werkzaamheden te schorsen.

TITEL IX

AANLEGGEN VAN NIEUWE
GEMEENSCHAPSWEGEN

Art. 113. Op voorstel van de [Raad van State], kan de Regering verklaren dat er ten algemenen nutte wegen dienen te worden aangelegd ten behoeve van de ontginning der mijnen, graveerijen en groeven.

Aan de verklaring van bestaand algemeen nut, moet een onderzoek voorafgaan. De bepalingen der wet van 17 april 1835 op de onteigening ten algemenen nutte, alsmede de overige wetten op dat gebied moeten nagekomen worden; de vergoeding, aan de eigenaar verschuldigd, wordt bepaald op het dubbel.

Wanneer de goederen of hun toebehoren in gebruik zijn bij de eigenaars

zelf, kunnen de rechtbanken deze omstandigheden in aanmerking nemen bij de bepaling van de schadevergoedingen.

De ondergrondse werken, buiten het geconcedeerd mijnveld uit te voeren met het oog op de luchtstroming, de waterafvoer of het vervoer van de mijnvoortbrengselen, kunnen eveneens van algemeen nut worden verklaard, overeenkomstig de bepalingen van dit artikel.

(RB. 23.VIII.1948)

TITEL X

[DE RECHTSPLEGING VOOR
DE RAAD VAN STATE]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 114. [Zo hij het gepast acht, kan de Raad van State beroep doen op de medewerking van de mijnge-nieurs.]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 115. [Het advies van de kamer der afdeling administratie van de Raad van State wordt. voorafgegaan door een geschreven verslag uitgebracht door een lid van het auditoraat.

Dit verslag vermeldt de feiten en geeft de ontleding der middelen.

Het wordt neergelegd ter griffie binnen de termijn die door de voorzitter der kamer wordt vastgesteld en die door hem kan verlengd worden; per ter post aangetekend schrijven wordt van de neerlegging kennis gegeven aan de aanleggers en aan al wie verzet doet.

De partijen zijn ertoe gehouden woonplaats te kiezen te Brussel. De betekeningen worden te dezer woonplaats gedaan. Binnen de maand na de kennisgeving der neerlegging mogen de partijen hun bezwaarschriften indienen bij de Raad van State die naar gelang van de omstandigheden verdere termijnen kan toestaan om de ingebrachte bezwaren te beantwoorden.

De kamer kan bevelen dat het dossier opnieuw aan een lid van het auditoraat zal worden medegedeeld met het oog op een aanvullend verslag. Dit tweede verslag wordt opgemaakt en neergelegd in dezelfde voorwaarden als het inleidend verslag.]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 116. [De partijen kunnen ter griffie van de Raad van State mededeling bekomen van al de stukken met betrekking tot de aanvragen tot mijnbouwvergunning, mijnvelduitbreiding of mijnveldbehoud, of met betrekking tot een verzet of een verbod.

De stukken worden voor gezien getekend door de griffier die er een lijst van opmaakt en gewaarmerkte afschriften aflevert aan de belanghebbende partijen die hierom verzoeken.

De adviezen en verslagen die de Kamer goedgevonden heeft aan de mijningenieurs te vragen, worden schriftelijk gesteld, ter griffie neergelegd en eveneens aan de belanghebbende partijen medegedeeld.]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 117. [De kosten worden vastgesteld overeenkomstig het bepaalde bij het koninklijk besluit tot regeling van de rechtspleging voor de Raad van State.]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 116 à 121. [...]
(opgeh. RB. 23.VIII.1948)

TITEL XI

[DESKUNDIGE ONDERZOEKEN VOOR
DE HOVEN EN RECHTBANKEN]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 122. [In al de gevallen voorzien bij deze samenordering of voortspruitende uit de omstandigheden, waar een deskundig onderzoek voor de hoven en rechtbanken nodig blijkt, worden de bepalingen van de artikelen 303 tot 323 van titel XIV van het Wetboek van burgerlijke rechtspleging toegepast.]

(RB. 23.VIII.1948)

Art. 123. De deskundigen worden aangeduid onder de mijningenieurs of onder de voornamen en in mijnangelegenheden en mijnwerken ervaren mannen.

Art. 124. De procureur des Konings moet immer gehoord worden en zijn conclusies op het verslag der deskundigen neerleggen.

Art. 125. Geen plan kan bij een geschil als bewijsstuk aangenomen worden, indien het niet opgemaakt of

nagezien werd door een mijningenieur. Het nazien der plannen geschiedt immer kosteloos.

Art. 126. De onkosten en het loon der deskundigen worden, naar de gevallen, geregeld en vastgesteld door de rechtbanken; hetzelfde geldt wat betreft het ereloon dat toekomt aan de mijningenieurs : dit alles naar het bij een verordening der administratie vastgesteld tarief.

De mijningenieurs evenwel hebben geen recht op ereloon, wanneer hun werk verricht werd in 't belang der administratie, 't zij wegens toezicht van de mijnpolitie.

Art. 127. De inbewaargeving der tot bestrijding van de kosten voor deskundig onderzoek nodige sommen kan door de rechtbank bevolen worden tegen hem die het deskundig onderzoek eist.

TITEL XII

STRAFBEPALINGEN

Art. 126. De vergunninghouders of hun gelastigden, die de voorschriften van de artikelen 55 en 56 overtreden, worden gestraft met een boete van 26 tot 100 frank.

De vergunninghouders of hun gelastigden, die de voorschriften van artikel 54 overtreden, worden gestraft :

met een boete van 26 tot 100 frank, indien het getal personen in strijd met de wet gebezigd, tien niet overschrijdt;

met een boete van 101 tot 1.000 frank, indien het getal van die personen boven tien gaat zonder honderd te overschrijden;

met een boete van 1.001 tot 5.000 frank, indien er meer zijn.

Art. 129. 1° De vergunninghouders of hun gelastigden, die het krachtens artikel 57 ingestelde toezicht belemmeren, worden gestraft met een boete van 26 tot 100 frank, onverminderd, zo er grond voor is, de toepassing van de straffen bepaald in de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek.

In geval van herhaling binnen vijf jaren volgende op een uit kracht van deze bepalingen uitgesproken veroordeling, kunnen de hierboven bepaalde straffen op het dubbel worden gebracht.

2" [.....]
(opgeh. W. 15.VII.1957)

Art. 130. [Elke overtreding van de wet, alsmede elke overtreding van de verordeningen, van de voorschriften bij toepassing van deze laatste opgesteld, van de huishoudelijke reglementen die door de ondernemingsraden goedgekeurd en aan de divisiedirecteur van het mijnbekken meegedeeld werden, of van de clausules en voorwaarden die op wettige wijze in de akten van concessie en in de bestekken opgenomen zijn, wordt gestraft met geldboete van 26 frank tot 500 frank en met gevangenisstraf van acht dagen tot Aén jaar, of met een van die straffen alleen. In geval van herhaling binnen twaalf maanden na de vorige veroordeling, kan de straf verdubbeld worden.]
(W. 15.VII.1957)

Art. 130bis. [§ 1. De ondernemingshoofden die niet ten minste één dienst en één comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing der werkplaatsen hebben ingesteld met toepassing van artikel 76ter of van de uitvoeringsbesluiten ervan, of die hun werking verhinderd hebben, worden gestraft met geldboete van 100 frank vermenigvuldigd met het aantal in de onderneming tewerkgestelde werknemers, zonder dat deze geldboete 100.000 frank mag te boven gaan.]

§ 2. De ondernemingshoofden, hun lasthebbers of hun aangestelden die het met toepassing van artikel 76quater van deze wetten of van de uitvoeringsbesluiten ervan ingevoerde toezicht hebben verhinderd, worden gestraft met geldboete van 26 tot 200 frank en gevangenisstraf van acht dagen tot één maand of met slechts één van die straffen alleen, onverminderd de eventuele toepassing van de in de artikelen 269 tot 274 van het Strafwetboek gestelde straffen.

§ 3. In geval van herhaling binnen één jaar, te rekenen van de vroegere veroordeling, wordt de straf verdubbeld.

§ 4. De werkgever is burgerrechtelijk aansprakelijk met zijn lasthebbers of aangestelden voor de geldboeten welke aan dezen worden opgelegd.]
(W. 15.VII.1957)

Art. 131. [Hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van het Strafwetboek zijn toepasselijk op al de overtredingen in deze titel bedoeld.]

De misdrijven worden , vastgesteld door processen-verbaal die bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel. Een afschrift van het proces-verbaal moet op straffe van nietigheid aan de overtreder afgegeven worden binnen achtenveertig uren, behoudens wanneer het misdrijven tegen de artikelen 76bis en 76quater betreft.]
(W. 15.VII.1957)

[De publieke vordering verjaart door verloop van drie jaar te rekenen van de dag waarop deze misdrijven werden gepleegd.]
(W. 20.VII.1955)

ALGEMENE BEPALINGEN

Art. 132. De mijnningenieurs mogen geen belangen hebben in de ontginning van mijnvelden binnen hun mijnkring gelegen.

De mijnningenieurs en andere mijnambtenaren mogen hun ambt niet uoefenen in een mijnkring, indien zij zelf, hun vrouw of hun bloedverwanten in rechte linie, belangen hebben in de ontginning van binnen hun werkkring gelegen mijnvelden.

Art. 133. De ambtenaren of de bedienden van de Staat, geroepen om hun ambt of hun bediening bij de mijnondernemingen in de provinciën Limburg en Antwerpen uit te oefenen, moeten door een proef, waarvan de voorwaarden bij koninklijk besluit worden geregeld, doen blijken dat zij de Vlaamse taal praktisch en degelijk kennen.

De ambtenaren of de bedienden van de Staat, geroepen om hun ambt of hun bediening bij de mijnondernemingen in de arrondissementen Aarlen of Verviers uit te oefenen, moeten door een proef doen blijken dat zij de Duitse taal praktisch en degelijk kennen.

Art. 134. [.....]
(Opheffingsbepaling)

Art. 135 en 136.]
(Overgangsbepalingen)